

STAPANUL PLANTELOR

(Volum 1 din Vânătorii de Zei) de H.C. Andrei

I

Elipsoidul de culoare maro întunecat, din material asemănător lemnului, cu ieșituri-crengi ca niște brațe, explodează pe cerul noros într-o străfulgerare de energie marcând ieșirea extradimensională.

Energii albastre apărură la extremitățile brațelor stabilizând elipsoidul în aer.

Și nu prea. În interior, Ras se răsucea incomfortabil pe locul asemănător scaunelor pentru pasageri pus la dispoziție de arhitectul vasului ciudat.

— Asta nu este ceea ce aş numi un zbor plăcut! îşi făcu el cunoscută indignarea tovarăşilor săi

— Este împrumutată. Îţi ia ceva timp să înveţi pilotarea unui sai-ner; răspunse fiinţa ectoplasmatică mânuind comenzile magice ale vasului.

Mânuind fiind un fel de a spune. Asurul exista în matricea magică de la prova sai-nerului, matrice controlând atât materia cât şi energia vasului. Într-un anumit sens pilotul, odată ce se integra în matrice, devenea vasul. Ceea ce ar fi fost foarte greu pentru o fiinţă nonenergetică.

Chiar şi asurul se chinuia cu comenzile. Odată stabilizaţi în aer înveli sai-nerul într-o piele de invizibilitate. Populaţia indigenă nefiind obişnuită cu nave zburătoare nu doreau să-i alarmeze

— Doar du-ne întregi la locul de întâlnire; Ossian indică un punct pe harta magică plutind lângă pilot

Braţele se energizară împingând vasul peste vârfurile copacilor înalţi. Sai-nerul se aşează într-o poiană largă, braţele servind drept suport în iarba înaltă a junglei ce se

întindea în toate direcțiile. Asurul folosi simțurile sainerului.

— Câteva forme de viață inteligente la marginea junglei; zise el.

— Să sperăm că sunt gazdele noastre; Ossian atinse runa de deschidere a rampei.

Își luară precauții în timp ce pășeau afară, Alkanor ridicând un scut în jurul aventurierilor ieșiți afară. Ras și Kinon luară poziții pe flancuri. Înainte de a coborî Alkanor le făcu semn pasagerilor înghesuiți în spatele vasului să așteapte.

De la marginea junglei, văzându-l pe Ossian, ieșiră o duzină de ființe. Una, două le recunoscă imediat, vettoni: ființe înalte de doi metri, membre groase, piele galbenă, patru brațe, având pe obraji un fel de tentacole subțiri. La fel și pe spatele gambelor. Restul ființelor erau mici, negre, păroase. Ossian îi știa drept ikalli.

Din câte știa Alkanor nu erau periculoși. Nivelul tehnologic și magic scăzut, dar niciodată nu puteai știi cu siguranță. Viziunea magică a elfului întunecat arăta că totul era liniștit.

Ossian începu să vorbească cu băștinașii. Cei mici gesticulau mult și arătau mereu înspre vest, unde pitiți după norii groși se vedeau creste înalte încununate de coroane de zăpadă.

— Ras, Kinon. Vreun semn că sunt probleme? murmură el prin comunicarea magică

Ambii răspunseră negativ. Alkanor ajunse lângă grupul de ființe.

— Despe ce este vorba? întrebă în dialectul lor secret.

— Cei care ne-au contactat spun că este vorba de o forță răuvoitoare care le distruge lumea.

— Tot timpul este vorba de forțe răuvoitoare; răspunse zeflemitor Alkanor.

— După câte mi-au spus cred că este vorba de ceva serios. După ce asigurăm zona, vom așeza tabăra aici. Satul lor este aproape. Și pune la treabă auxiliarii.

— Dacă Corrigan te aude vorbind așa, te doboară cu un singur pumn!

— Doar spune-le să așeze tabăra. Și să auzim ce au de spus gazdele noastre.

Elful întunecat se întoarce la navă. Asurul eliberase comanda și intrase în armura complicată pe care o purta în medii considerate de el ostile.

Pasagerii din spate discutau între ei în șoaptă, pe cât de în șoaptă pot vorbii piticii.

Cu mușchii bine formați și putere enormă, ca un perete de stâncă, o legendă și printre pitici Corrigan se juca cu ciocanul greu creat chiar de el. Împodobit cu rune și protecții magice o singură lovitură de ciocan doboră un gigant, lucrase la el timp de zece ani. Alți doi pitici zăceau în grămada de cutii pline de echipamente și aparate de alchimie pe care le căraseră după ei. Sub ei se găsea cala unde se odihnea sania-pământ.

Lângă pitici, Nyras, misticul elfilor albi îi privea cu mirare, nu avusese ocazia să cunoască modul piticilor de-a glumi. Adus de curând de Ossian elful alb nu participase la vre-o misiune cu aventurierii, Nyras se dovedea a avea calități de arcanist dar era aplecat spre arta puterilor naturii. Studiase alături de copacii bătrâni care își trimiteau cunoștiințele de la o generație la alta timp de sute de mii de ani.

— Facem tabăra aici. Hai Corrigan, la treabă!

Piticul se uită la Alkanor chiorâș dar se ridică de pe lada pe care șezuse atât de confortabil.

— L-ați auzit pe elful întunecat! Face pe șeful, ca toți din rasa lui. Dar ăsta este de partea noastră așa că să-l ascultăm, fraților.

Piticii se puseră pe lucru. Cutiile fură descărcate în liniște, având ajutorul lui Alkanor și Nyras, care însufleți golemi de lemn și pământ să-i ajute cu lăzile grele.

Instalată repede tabăra era protejată de inscripții și simboluri puternice. Dacă vre-o forță dușmană se apropia aventurierii ar fi aflat de îndată. În plus Alkanor fortificase linia de apărare folosind o vrajă de paralizare. Oricine s-ar

fi apropiat de tabără rămânea paralizat pentru scurt timp.

Între timp, piticii instalară un aparat de măsurare magteh. Urma să le ofere răspunsuri despre lumea în care se aflau: atmosferă, gravitație, nivel de toxicitate, câmpuri energetice de diferite tipuri.

Ikallii le povestiseră situația în care se aflau. Lumea lor era în cea mai mare parte acoperită de apă și terenuri joase, mlăștinoase. Un singur continent era presărat cu terenuri înalte, unde se găsea și platoul înalt care cauzase tot mai multe probleme în ultimul timp. Ikallii le permisera vettonilor în urmă cu trei ani să stabilească o colonie pe valea râului, în apropiere. Acum colonia avea în jur de două sute de mii de ființe și mai multe sate cu populație mixtă apăruseră în jur.

Platoul înalt nu fusese niciodată explorat din cauza junglei de nepătruns plină de animale periculoase care-l înconjura și înălțimii sale. Nu exista niciun drum care să urce până sus. Dar în ultimele luni cete de ikalli războinici ciudați atacaseră localitățile din jur, omorând tot ce le stătea în cale.

Cu sălbătăcie. Și pe puținii pe care-i lăsau în viață îi târau după ei dispărând în junglă, fără să mai poată fi găsiți.

O ceată, numărând cu miile, atacase comunitățile vettone. Spre deosebire de ikallii pașnici, vettonii contraatacaseră lovind cu forță în coloanele inamice. Urmaseră bătălii sângeroase. Ca urmare ikallii ciudați au fost respinși și urmăriți prin junglă. Generalii vettoni trimiseră o armată în junglă, urmărind ikalii ucigași până la baza platoului. Dar curierii armatei nu se mai întoarseseră.

Apoi apăruse o mână de supraviețuitori care aduseră vești tulburătoare. În apropierea platoului ceturi acoperiseră armata și dintr-o dată se treziseră măcelăriți de tot felul de ființe ciudate inclusiv sute de animale prădătoare.

Speriați vettonii ceruseră ajutor mercenarilor planari cu care aveau din când în când contact. Mai exact cuiva care-l cunoștea pe Ossian și știa că se ocupă cu misiuni

riscante.

— Astea le-au găsit la gâturile ikallilor coborâți de pe podiș. Ossian le arată medalioane făcute din metal: un triunghi central cu o mulțime de linii care se întretaiau în jur, ca niște șerpi. Ikallii le spuseră că nu recunoșteau simbolurile acestor medalioane, proprii lor zei nu aveau asemenea simboluri deci nu erau a soldaților lor. Și nici a vettonilor.

— Avem nevoie de mai multe informații; mormăi Ras întorcând capul către Corrigan; Mașinăriile au găsit ceva?

— N-o să murim sufocați. Asta e sigur. Încă n-am terminat de analizat toate aspectele dar atmosfera e respirabilă. Gravitația este un pic mai mare decât normal dar acceptabilă. Încă n-am terminat testele energetice dar există un câmp psionic masiv cam în direcția platoului. Și când spun masiv mă refer la ceva proiectat de forțe magice, nu de ce-ar putea proiecta ikalli. În rest. Va trebui să așteptați.

— Acolo sus este ceva; murmură asurul, murmur proiectat către toți aventurierii; O simt. Este ceva puternic.

— Data viitoare ce-ar fi să aducem un empat? spuse Ras în timp ce studia o colecție de arme ikall și vettone. Chestiile acestea sunt simple, fără proprietăți magice, primitive.

Alkanor ridică palma rostind șoptit un cuvânt. În locul sferei de lumină puternică apărură un glob fantomatic ce arunca în jur o lumină slabă.

— Magia e greu de legat și are efecte mai reduse decât în alte Domenii.

— Kinon, puterile tale sunt afectate? întrebă Ossian.

Blana roșu aprins se zbârli și ochii aventurierului se schimbă.

— Nu, puterile mele sunt naturale așa că încă mă pot transforma.

— Bine. Vreau să cercetezi ruta spre platou. Am primit o hartă aproximativă de la vettoni. Vezi dacă corespunde cu terenul. Și să găsești o cale mai bună de-a

traversa jungla.

— Am înțeles; Kinon se ridică să plece.

— Și fără magie! Cu toții! Fără magie ca să nu atragem atenția. Deocamdată nu știm cu ce avem de-a face. Alk, tu întărește defensivă taberei.

Alkanor aduse un săculeț și împărții brățări suplă acoperite cu simboluri.

— Luați fiecare câte una, cei care nu aveți apărare psihică. Mai ales tu, Kinon.

Încuvîntînd aventurierul luă o brățară și-o înghiți.

— Cel mai bun loc; zise cînd văzu privirea mirată a lui Nyras.

— Se va transforma și cel mai sigur loc este în interiorul trupului; îl lămurî Ras pe elful alb prinzîndu-și brățara pe mînă.

— Kinon. Dacă poți adu-mi un prizonier. Dacă poți! Încearcă să-l aduci inconștient, pune-l într-un cocon.

Ossian îi aruncă două mici ovoide pe care aventurierul le prinse cu îndemînare. Și rînji ca o fiară.

— Dacă pot Oss. Nu-ți promit nimic.

Se retrase și plecă să-și îndeplinească misiunea. Prefera să fie singur cînd se întîmpla transformarea.

— Ras tu ieși prima veghe. Nava ta este în mod de veghe, RiLa? zise Ossian

— Da. Armele ei sunt suficiente pentru a anihila orice amenințare venind de la ikalli sau vettoni.

— Vreau și ceva simplu; Ossian privi direct la Nyras; Poți să ridici un zid de spini în jurul taberei?

— Da.

— Fă-o! Restul, știți ce aveți de făcut. Deocamdată să ne odihnim și să așteptăm rezultatele aparatelor piticești și ale lui Kinon.

Alkanor rămase să povestească cu unul dintre pitici și Corrigan. Nyras își începu vraja de ridicare a zidului de spini. Thubarr se îngrijea de mașinăriile care cercetau mediul.

Ossian se asigură de magia ce proteja tabăra și se apucă să lege vrajile necesară aducerii de aliați în luptă.

Nu aliați interdimensionali ci aliați conjurați temporar de magie. Patru modele de bronz ca niște jucării de copil mic. Fiecare capabilă să se transforme într-un aliat de nădejde. A cincea, magul-luptător o puse înapoi în cutioară. Aceea figurină rămânea ultima lui carte. Darul fusese primit de la un arhmagician. Și cea ce venea în ajutor nu era întotdeauna confortabil, sau controlabil.

Veniseră aici pentru o problemă „mică” așa le spusese contactul, nu pentru a purta un război împotriva unei întregi națiuni. Echipa sa era bună și avea să-și îndeplinească contractul. Trebuiau s-și apere reputația. Reputația era tot ce aveau mercenarii planari. Fără reputație nimeni nu te angaja și ajungeai la misiuni de-a dreptul sinucigașe.

Dimineața urma să se întâlnească cu doi lideri de război, un fel de generali sau ce orice alt nume ar fi purtat la vettoni și trebuia să se pregătească pentru negocieri. O armată de vettoni ar fi fost la îndemână, ikallii fiind prea mici ca să fie buni luptători.

Rămânea de văzut ce vești aducea Kinon, gândi el.

Știa că Kinon își va duce treaba la bun sfârșit.

Metamorful absorbea noul său mediu. Kinon se alăturase bamdei lui Ossian cu ceva vreme în urmă, puterile sale dovedindu-se folositoare aventurierilor în o grămadă de situații. Cu ajutorul lui Ras și Alkanor învățase o mulțime de forme folositoare a creaturilor diferitelor planuri, îi lua timp să înțeleagă și să învețe o nouă formă. Dar după învățarea ei tiparul rămânea o amprentă genetică pe care o putea aduce cu ușurință la suprafață cu ajutorul voinței. Nu toate puterile ființei în care se metamorfoza îi erau la dispoziție, mai ales cele magice. De aceea prefera să folosească creaturi a căror puteri erau naturale și nu magice.

Rasa lui măcelărită și făcută sclavi datorită darurilor pe care le posedau. Puținii rămași în viață se găseau împrăștiați de-a lungul și latul Domeniilor. Când Ras îl salvase din sclavie și-l învățase să-și folosească abilitățile în feluri la care nu avusese acces înainte. Inclusiv cea de a

lua forme demonice. Ca cea pe care o folosea acum.

Jungla ikalla îi fusese străină cu puțin timp în urmă.

Între timp învățase. Forma pe care o luase era cea a cercetașilor forțelor demonice: șase picioare în același tip și mâini cu ghere lungi, musculoase, ca și restul trupului. Capul prelungit se termina cu o gură plină de dinți ascuțiți, trei ochi și o serie de deschizături cu care mirosea și auzea. Pielea ca și scoarța de copac îl camunfla preluând textura mediului înconjurător.

Kinon folosea forma de șerpaș în misiunile de cercetare. Nu degeaba se chinuiseră demonii să plăsmuiască o asemenea creatură.

Gustă aerul junglei, strecurându-se cu ușurință prin vegetația deasă. Animalele junglei, cele care îl simțeau, se trăgeau la o parte. Instinctul lor primitiv le transmitea că au de a face cu o forță puternică și primitivă. Simți jivina de mărimea leului urmărind-o, dar doar pentru o secundă, cât timp îi luă să-și schimbe textura. Dintr-un salt ajunse departe, lăsând jivina nedumerită în urmă.

În viteză trecu pe lângă vettonii și ikallii înarmați ce păzeau o trecere de râu. Kinon nu folosi puntea ci sări peste cursul de apă, forță extraordinară era unul dintre attributele incluse în construcția genetică a cercetașului. Își continuă galopul ghidându-se fără greșală dispunea de-un ecolocator și de vedere nocturnă excelentă. La un moment dat un prădător local, care făcuse greșala de a-i bara drumul, a fost ucis cu o singură lovitură de braț înarmat cu gheare.

Apoi. Dintr-o dată. Se opri. Mirosise ikalli. Dar ceva nu era în regulă cu ei. Mirosul era diferit, părea în neregulă. Se hotărî să investigheze. Având grijă să nu fie simțit se apropie de poziția ikallilor. Mișcându-se ca umbrele, furișându-se prin iarba înaltă, sărind de pe un trunchi pe altul, ajunse să-i vadă.

Patru ikalli erau strânși unul lângă altul. Păreau deznădăjduiți, cu o flacăra pâlpâitoare aruncând o lumină aproape inexistentă ce le ținea companie. Arme nu dețineau, cel puțin nu la vedere, doar niște cuțite lungi la

brăul fiecăruia.

Strecurându-se cu iscusință Kinon ajunsese la câțiva metri în spatele grupului. Ieșise de sub protecția junglei așa că vegetația era rară și doar iarbă. Nu-i păsa, camunflajul său rămânea excelent, avea încredere în abilitățile trupului cercetașului demonic.

Se încordă cu toate picioarele. Și se lansa.

Căzu pe spatele unuia, rupse gâtul celui de lângă. Cu viteză năucitoare doborî pe al treilea cu un pumn în cap și mușcă capul ultimului. Totul se petrecu în mai puțin de un minut.

Băgă mâna în buzunarul organic, marsupiu, ce-l avea în dreptul stomacului, scoase bobul dat de Ossian și-l aruncă lângă ikallul inconstient.

Bobul explodează și sute de fire subțiri de pânză țâșniră înfășurând trupul piticaniei într-un cocon protector care urma să-l țină inconstient până ce ajungea la tabără pentru a-l interoga Alkanor. Îl luă pe umăr dar se dovedi incomfortabil, așa că-l legă pe spate cu curele tari de piele. Hamul se dovedi perfect. Hotărî să se întoarcă pe aceeași rută, considerând-o sigură.

Făcu doar trei salturi și se opri.

Cu coada ochiului văzu o sclipire pe dealul următor, pe care încă n-apucase să-l exploreze. Scânteia dispăru imediat. Ridică capul mârâind și adulemecând. Era însă prea departe pentru a desluși ceva sigur în amestecătura de mirosuri a junglei.

Stătu nehotărât. Analizând situația.

Dacă verifica scânteia pierdea timp și cu coconul pe spate nu era chiar invizibil. În aceeași timp însă dacă găsea dușmanii putea să avertizeze tabăra. Scuturând capul reintră în junglă, încă nedecis. Căută din nou mirosuri familiare dar nu găsi. Creierul său păstrase amprenta inițială dar preluase și caracteristicile cercetașului demonic. Misiunea primară rămânea prioritară: să găsească drumul și să aducă un prizonier.

Misiunea părea îndeplinită, găsise o cale fără capcane prin junglă și capturase un prizonier. S-e hotărâ,

se întorcea în tabără.

II

Dimineața sosi pe neașteptate pentru Nyras. Dormise buștean și ieși somnoros afară respirând cu nesaț aerul curat.

Văzu că, Kinon revenise și stătea cu Alkanor inspectând ceva ce se găsea la picioarele lor. Elful alb nu vedea exact ce este. Piticii trebăluiau în jurul mașinăriei lor care continua să pufăie, zumzăie și să emită câmpuri energetice. Ossian nu era de văzut și nici Ras. Asurul probabil se întorsese în navă.

Nyras apucă să se echipeze. Își trăsese cizmele și-și prinsese lanțul mantiei când avu o senzație de pericol iminent.

Fulgerător sări într-o parte cu pumnalul în mână.

Ras râse zgomotos apărând lângă ușa cortului modular.

— Ai început să simți invizibilitatea fără ajutorul magiei. Bine! Nyras își regăsi calmul.

— Într-o zi cineva o să te învețe o lecție dacă continui cu glumele astea. Sper să ă doară.

Tieflingul ridică umerii:

— Poate. Dar este mai distractiv așa. Hai, Ossian are musafiri. Ikallii nu ne-au spus chiar totul.

Ras fiind un tiefling, o corcitură între un om și un demon, nu se putea stăpâni să nu joace feste. Îi era în fire. Dar în același timp Ras crescuse în subteranele unui oraș planar. Învățase să lupte de când statuse în picioare. Cum puterile sale îi dădeau acces la doar câteva trucuri minore își folosisese cea mai bună armă, creierul. Devenise hoț fără pereche și apoi asasin. Învățase să-și crească puterile cu ajutorul amestecurilor magteh. Nyras îl văzuse purtând sub tunică un scuipător, din câte îi spusese Alkanor arma scuipa un proiectil ce ardea mai tare decât soarele, de fapt arma era numită starfire. Alkanor îi spusese poveștile care se spuneau pe la colțuri despre Ras. Dacă nu-l omorai din prima erai mort.

Lângă cortul lui Ossian se vedeau patru ființe complet necunoscute lui Nyras. Un pic mai înalte decât elfii dar legați de parcă ar fi fost pachete de mușchi, purtând armură dintr-o piele întărită cu lamele metalice roșiatice și coifuri semi închise. Semănau la trăsături mai degrabă cu orcii, dar existau o serie de ridicături prelungite, osoase, ce indicau o întărire a scheletului, în jurul umerilor și pe brațe. Scuturi rotunde le atârnav pe spate și fiecare purta câte o spadă la brâu. Văzu și ghioage, securi, arcuri lungi. Le plângea de milă celor care le-ar fi stat în cale.

Interiorul cortului răsuna cu voci distincte. Ossian se răstrea la un trio compus dintr-un vetton, un ikall și un dardan. Dardanul purta set de armură la fel ca și soldații de afară, dar și-o manta lungă ce ascundea armele purtate la brâu. Retras, pe o ladă, statea un om îmbrăcat în robă de vrăjitor.

— Ne-ați ascuns fapte! Ne-ați pus în pericol! Ossian păstra tonul calm, dar nu pentru multă vreme.

— Am crezut că sunt pierduți; răspunse vettonul.

— Păstrând secretul despre ei am crezut că veți fi liberi să acționați fără teamă; ikallul spera împăciuitoare că nu se va ajunge ca aventurierii să plece.

— Noi am fost angajați de-o națiune de pe partea de vest a platoului. Mai bine spus stăpânul meu i-a asigurat pe ikalli că îi va proteja în schimbul unui tribut; interveni dardanul.

Vrăjitorul uman se scutură de parcă s-ar fi trezit din somn:

— Nu le spune nimic. Stăpânul se va întoarce după noi și vei fi pedepsit. Ossian folosi o singură mișcare a mâinii adormindu-l pe om c-o vrajă simplă.

— Dardanule, noi doi trebuie să discutăm. Restul ieșiți afară! Ras supraveghează-i pe oaspeții noștri înarmați! Nyras ai grijă de prietenii noștri! Generale Autho, în lumina noilor dezvăluiri voi avea nevoie de cel puțin șase sute de luptători. Stabilește toate detaliile cu Nyras. Dar să fie gata și pregătiți de marș până mâine

dimineată.

Odată ceilalți plecați masivul negru a cărui piele era acoperită cu rune albe îl invită pe dardan să ia loc:

— Numele tău este Ar'Sakar. După felul cum te-ai comportat nu pari zelot. Aș dori să știu detaliile prezenței voastre aici?

— Eu fac parte din ceea ce noi numim Avangardă. Trupe de atac, de șoc, ale rasei mele. În ultimii doi ani am fost în serviciul unui vrăjitor uman. Un vrăjitor puternic. În lumea lui stăpânește un continent întreg, mereu încearcă să-și extindă teritoriul cucerind alte lumi sau face pradă acolo unde nu reușește să cucerească. Îmi sunt necunoscute condițiile exacte care au dus la înțelegerea între ikalli și stăpânul vrăjitor. Dar a trimis o companie de cvazi, doi vrăjitori, doi cercetași dardani împreună cu mine ca să rezolvăm problema. Ni s-a spus că trebuie să vânam o bestie magică.

— Cvazii sunt cei de afară?

— Da. Războinici modificați de magia stăveche în vremurile apuse ale planurilor, ca să servească drept trupe de șoc. Și sunt buni la asta. Războinici mândrii ce luptă ca demenții pentru victorie.

— Ce s-a întâmplat cu voi? Din câte îmi spui erați o forță de luat în seamă.

— Am să-ți spun. Cercetașii au luat-o înainte și ne-au creat drum să trecem prin junglă. După două zile am ajuns în apropierea platoului. În drum am descoperit o comunitate, un sat de vettoni. Parcă înnebuniseră. Sacrificau proprii săteni și-i mâncau, se mutilau cu tatuaje complicate. Observându-ne au tăbărât pe noi ca sălbaticii. Demenții se aruncau pe noi chiar când au văzut că noi îi nimiceam în masă iar ei nici măcar nu ne puteau răni. I-am măcelărit pe toți. Cvazii, metodic, au eradicat tot ce-a rămas în viață, inclusiv progeniturile. Și, înainte ca să ne judeci, am văzut cum sătenii își omorâseră singuri copiii. Orice ar fi fost i-a afectat pe toți. Nu puteam să luăm riscul să fim și noi infectați. Ossian știa prea bine că într-o misiune sentimentele nu-și aveau rostul.

Participase la destule misiuni în care deciziile morale fuseseră cenușii. Așa că n-avea de gând să-l judece pe dardan.

— Ați câștigat lupta. Dar ce s-a întâmplat după aceea?

— Am făcut popas în sat și a doua zi ne-am continuat drumul ajungând până la baza platoului. Acolo am instalat tabăra până ce vrăjitorii urmau să divineze o cale spre vârful muntelui. În acea noapte ne-au lovit. Fără veste ne-am trezit sufocați de numărul atacatorilor.

— Cine v-a atacat? Ossian își făcea însemnări pe harta ce reprezenta platoul și împrejurimile.

— Mai bine zis ce! Sute de animale. Prădătoare, ierbivore. Parcă înebuniseră. Am luptat. Magia și eficacitatea războinicilor oferindu-ne superioritate netă. Lupta a fost feroce, doboram unul, altul îi lua locul. Forțați să cedăm teren vrăjitorul a eliberat o magie puternică lovind mințile tuturor atacatorilor. Dar cumva, nu ne-am putut explica fenomenul, parte a magie s-a reflectat înapoi afectând mintea vrăjitorului. E lucid o parte a timpului, în alte momente nu.

— Cum ați reușit să scăpați? se interesă Ossian.

— Mințile atacatorilor au fost și ele afectate de magie. În confuzia produsă am fugit împreună cu cei rămași în viață. Nu toți au scăpat. După un timp ne-am dat seama că, conexiunea cu stăpânul vrăjitor nu se putea lega, am încercat să ne croim drum la cea mai apropiată comunitate vettonă mai însemnată unde speram să găsim un mijloc de comunicare sau măcar informații care să ne conducă la unul.

— N-ați reușit să vă urcați pe platou?

— Nu.

— Bine Ar'Sakar. Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar comunicarea cu celelalte realități e tăiată. Dacă am folosi la maxim capacitățile ce ne stau la dispoziție am putea să transmitem un mesaj. Dar acest mare consum de energie ne-ar lăsa foarte slăbiți. Iar eu sunt curios și am de gând să aflu ce se află pe platoul acesta blestemat. Ești binevenit

să ni te alături. Vrajitorul și cvazii rămân cu vettonii.

— Cvazii vor vrea să vină la luptă Ossian. Sunt războinici, creați și crescuți, având în minte acest singur scop - victoria. S-au retras doar la ordinul meu. Vor să răzbune moartea camarazilor.

— Dacă crezi că-i poți controla sunt bineveniți. Dar la prima încălcare a ordinelor mele pleacă.

— Da, am înțeles!

— La fel și pentru tine!

— Misiunea aceasta trebuia să fie ultima în slujba vrajitorului. Mi-am îndeplinit obligațiile. Voi lupta alături de voi; zise dardanul făcând o plecăciune scurtă.

— Alkanor va discuta cu tine pe această temă. Are el vrăji pentru toate! Să mergem să vedem ce au aflat de la prizonierul nostru micuț.

Ikallul adus de Kinon avea o serie de umflături și creșteri în partea superioară a corpului ce păreau de natură organică. În special pe umeri, după gât, și pe cap. Creșterile erau de culoare verde închis, pe alocuri cu maro cu forme extrem de variate.

Alkanor îl menținea în stare de inconștiență.

Ossion se apropie și-l privii:

— Ai aflat ceva de la el?

Elful întunecat nu răspunse, îndreptă o baghetă spre corpul așezat jos și rosti o vrajă. Ochii ikallului se deschiseră, clipiră, și se închiseră la loc.

— Mă tem că încercarea mea de-al controla a determinat o reacție de apărare implantată subconștient. Creierul a încetat să funcționeze corect. Și chestiile alea organice nu sunt magie sunt crescute pe el ca paraziții biologici! Cred că am nevoie de Nyras. El e druid. Se pricepe la chestii organice.

— Ți-l trimit. Stai să termine cu vettonii. Touși, ceva ai scos de la el?

— Imagini neclare, separate. Forța subconștientă a blocat legătura telepatică. Purta asta la gât!

Ossian luă medalionul ciudat și-l examinează. Era la fel ca celelalte.

— Imaginile?

— Ceva enorm ca un turn uriaș cu diametrul cât amfiteatrele. Părea organic la origine. Mii de ikalli cu umflături. Și creaturi, animale din cât îmi dau seama băstinașe, transformate. Imagini cu lucruri, crevase deschise din care cresc un fel de mușchi. Lucruri ciudate Ossian, lucruri care nu aparțin acestei lumi. Restul imaginilor nu le înțeleg. Sunt din interiorul structurilor.

Negrul răsuflă greu:

— Cred că misiunea asta va fi mult mai grea decât ne-am închipuit! Kinon râse.

— Ossian, șefule, suntem buni. Ți-a fost rușine cu noi în trecut? Am rezolvat treaba întotdeauna.

— Nu competența este problema. Ci numărul. Cred că suntem categoric depășiți numeric. Și magia e greu de legat. Avantajul nostru a fost întotdeauna forța magică. Acum îl pierdem.

Dardanul întoarce medalionul pe toate părțile:

— Eu sunt psionic. Pot încerca o atingere mentală. Dar asta e o imagine a zeului lor.

— Ce? exclamă Ossian.

— O chestie ciudată se afla în satul nebun. Un turn mare la care se rugau. Cam ce-a descris elful întunecat. Și simboluri ca acesta pe lângă fiecare casă.

— Corrigan!! strigă Ossian.

Piticul ridică capul peste fumul mașinăriei. Văzând figura serioasă a magicianului își stăpâni limba și lăsându-și ajutoarele să ajusteze mașinaria veni să vorbească cu Ossian.

— Da, ce dorești?

— Mașinăriile tale au terminat măsurătorile?

— Da. Energia psionică emanând de la poziția platoului este enormă. În rest, am scos raportul. Nimic interesant de la distanța asta. Țesuturile de animale și vegetație au fost cercetate dar sunt irelevante. Am dori să analizăm lucrurile organice care cresc pe ikall.

— Mă tem că nu vei avea timp. Trebuie să pornim la drum. Adunarea în zece. Ar'Sakar, pregătește-ți soldații. Și

vino în cort să participi la consiliul de război. Puterile tale psionice vor fi de folos. Mă duc să vorbesc cu Ra'Li'Ki'Dan, asurul va trebui să rămână cu nava. Este foarte posibil să fie nevoie de puterea de foc a vasului. Ras, te rog să vezi ce face Nyras cu vettonii. Și adu-l la consiliu.

Asurul reazeza lucrurile în cala navei. Îl simți pe Ossian intrând și se întoarse. Costumul expiră ectoplasma, asurul reformându-se într-o formă aproximativ umanoidă. Apoi se reformă într-o sferă cu tentacole prelungi.

— Vrei să rămân cu nava? Nu-i așa?

— Începi să fi telepatic, prietene!

— Nu. Dar nava aude lucruri. Și eu aud, apoi pun cap la cap. O să ai nevoie de ajutor și extracție rapidă. Și, dacă nu mă înșel, de lucrul special pe care l-ai adus cu tine. Cu toate că ar trebui să-ți spun că nimic de pe lumea asta nu valorează cât artefactul tău.

— Este în siguranță? Ossian închise ușa calei.

— Da; tentacolul ectoplasmatic intră într-o deschizătură în perete și o serie de rune se aprinseră.

Peretele se trase la o parte, dezvăluind o nișă în care era ascunsă o cutie pătrată acoperită cu rune și basoreliefuri reprezentând scene apocaliptice cu distrugeri în masă. Ossian trecu degetele peste rune simțind vibrația puterii încătușată înăuntru. Eliberată, provoca distrugeri catastrofale.

— Închide-o; spuse scurt

Peretele culisă înapoi la fel de ușor pe cum se deschisese.

— După ce plecați am să schimb poziția navei, intru în starea de camunflare și aștept să mă contactați; ectoplasma se retrase în interiorul armurii de luptă.

— Da. Dar fii pregătit. S-ar putea ca puterea platoului să se întindă până aici.

— Fii îngrijorat pentru tine. Tu ești cel care intră în gura dragonului. Aventurierul nu răspunse. Coborî din navă Gândindu-se la ce îi spusese

RiLa. Ossian intrase în viața de aventurier după ce părăsise Academia Magilor din Kyr în urma unor conflicte

interne între magi. Provenind dintr-o familie bogată de pe o lume legată printr-o poartă permanentă cu Kyr banii nu fuseseră o problemă.

În Kyr se întâlnise cu alkanor și învățaseră unul de la celălalt. Tot atunci deveniseră ținta lui Ras care încercase să-l omoare pe Ossian. Eșuase.

Se împrieteniseră și hotărâseră să se aventureze împreună în Domenii. Așa îi găsiseră pe Kinon și Nyrras. Cu asurul se întâlnise pe Akun, o lume a zeilor și el acceptase să stea cu ei pentru o vreme. Dar până la această misiune se ocupaseră de misiuni ușoare, doar acum hotărâseră să ia misiuni riscante și să se aventureze departe de Kyr. Tocmai de aceea plănuise cu atâta grijă detaliile misiunii: împrumutase sai-nerul, strânsese o cantitate impresionantă de echipamente magice și magteh și împrumutase sania de pământ.

Până acum precauțiile se dovediseră întemeiate.

Spera doar ca situația să nu se înrăutățească.

Intră în cortul lui.

— Nyrras, Ras?

Cei doi îl priveră pe vettonul ce comanda delegația, îi făcură semn să vorbească:

— O armată de o mie de războinici sunt gata de luptă. Vor înainta sub comanda unor generali din direcții diferite către platou. Prietenii ikalli vor aduce și ei două mii de oșteni. Trupele lor sunt slabe dar ca număr și arcuri scurte fac mult. Restul este în mâinile voastre.

— Echipa mea va alege o rută și vom urca pe platou. Din câte văd vom avea o luptă grea în fața noastră; aruncă pe masă medalioanele; Se pare că suntem puși să înfruntăm un zeu. Nu cunoaștem puterea finței și nici mijloacele sau metodele lui de luptă. Dar se pare că are o mare putere și influențează mințile. Îl vom înfrunta, nu stă în firea noastră să dăm înapoi dintr-un contract dar o vom face în modul nostru.

Se apropie de harta întinsă pe masă și marcă o direcție cu degetul:

— Armata va folosi ruta aceasta. Acum generale, te

rog să ne lași să ne pregătim!

Vettonul ieși indignat. Aventurierilor nu le păsa, pericolele ce le stăteau în față erau mai importante.

Ossian trăsă simboluri luminoase în aer și atmosfera deveni încărcată cu sclipiri:

— Acum putem vorbi. În primul rând problema ta Ar'Sakar. Dardanul rămase tăcut.

— Trebuie să știm dacă ne vei fi loial; continuă Ossian.

— Mi-am dat cuvântul!

— Și în mod normal l-aș accepta. Dar în linia noastră de activitate încrederea se câștigă greu. Am nevoie de geas de loialitate. Dat sub supravegherea mea. Trebuie să mă lași să pun o vrajă de adevăr pe tine.

— Nu credeam că cuvântul meu are atât de puțină valoare. Și eu am petrecut timp umblând dimensiunile! Înțeleg nevoia de încredere între membrii echipei. Am să iau legământul. Dar fără încercări de infiltrare în minte. Apărarea psionică este automată și reacționează instinctiv.

— Foarte bine. Apreciez gestul tinere dardan.

Legământul dură. Dardanul îl rosti cuvânt cu cuvânt, apăsător, aflat sub vraja de adevăr. Aflat sub influența legământului, dacă Ar'Sakar încearcă să acționeze împotriva aventurierilor ar fi fost paralizat imediat.

— Ca membru al Avangardei voi sta alături de voi; completă Ar'Sabar; Tovarășii pierduți vor fi răzbunați. Și primiți și jurământul cvazilor rămași. Războinicii mei vor conduce atacul dacă ne lăsați onoarea.

Ossian le făcu semn să se strângă în jurul hărții:

— Știi că avangarda va fi poziția cea mai periculoasă Ar'Sakar?

— Da. Dar ne va da posibilitatea să ne arătăm talentele. Și cvazii sunt trupe de șoc. Atacăm primii. Spargem rezistența dușmanilor. Asta facem.

— Puteți fi avangarda. Kinon va fi cercetașul. Vom folosi sania-pământ pentru transportul echipamentului greu. Corrigan și piticii lui vor fi pe ea. Eu și Ras alături de ei. Alkanor și Nyra formează ariengarda.

— Ossian, nu-l vrei pe Nyras în față? zise Alkanor; Mai multă magie disponibilă în față.

— Acest dușman nu ne va ataca frontal. Nu. Vor ataca din toate părțile. Discuția continua destul, cât timp toate elementele fură așezate la locul lor. Dardanul își pregăti luptătorii. Pierduseră poțiunile și unguentele în bătălie, dar Ossian desfăcuse o ladă plină de poțiuni de vindecare și întărire. Primeau câte două fiecare, le vărsau în plosca de lemn ce-o purtau la brâu. Ar'Sakar prinse tașca sa pe spate cu chingi de metal. Înăuntru avea o ploscă, trei containere cilindrice de lemn conținând scroluri și containere de luptă și o cutie dreptunghiulară în care ținea pietre de foc și alte tipuri de arme. Containerele și restul lucrurilor erau la rândul lor ținute în buzunare interioare închise, asigurând astfel mobilitate totală în luptă. Avusese grijă să ia o curea lată de piele cu buzunărașe, în care îndesase o serie de mărunțișuri.

Aventurierii se echipaseră și ei. De la poțiuni, bombe de mână, grenade de felurite tipuri la baghete magice, arbalete de foc, aruncătoare magteh și arme albe încărcate cu aură magică.

Ras era extrem de atent cu echipamentul său. Spre deosebire de ceilalți el nu dispunea de puteri magice, abilitățile sale se reduceau la vederea invizibilității, aurii și invizibilitate parțială. Purta la brâu armele sale preferate, două pumnale lungi cu lame ce furau viața atunci când atingeau ținta. Alesese un aruncător de vârfuri magice înghețate, o serie de grenade și pietre runice cu diferite puteri. Armura ușoară, flexibilă, din piele de dragon îl apăra de atacuri și arme simple. Amuletele și inelele îi ofereau protecții și puteri suplimentare. Scuipătorul rămânea sub tunică dar mai luă încă unul pe care-l prinse la brâu.

Nyras purta propriile artefacte dar luase mănușilă și protectoare de braț având îmbibată magia scutului în ele. Luă și un pumnal cu lamă de gheață. Toiagul rămânea arma lui cea mai puternică. Îl făurise singur și ascundea o grămadă de trucuri sub aspectul simplu de

lemn-fier.

Alkanor avusese grijă să se înarmeze dar să înarmeze în același timp și piticii. Sania-pământ avea montat propriul armament, aruncător de flăcări pe dreapta și în față, și un lansator de săgeți pe stânga. Piticul scund, relativ pentru un pitic, numit Bord alesese arbalestul ce arunca bolți de foc. Corrigan se arăta nepăsător purtând armura construită de el și ciocan, făceau mai mult decât orice altă armă.

III

Ossian dădu comanda și se puseră la drum.

Primele ore trecură cu ușurință, jungla rară nu le dădea bătăi de cap aventurierilor și piticii îl asigurară pe Alkanor că sistemul de nondetecție funcționa. Nimeni nu putea să-i detecteze prin mijloace magice sau psionice de clarviziune.

Pe măsură ce înaintau jungla devenea tot mai deasă, urmau drumul găsit de Kinon ca să nu devină împotmoliți în ea. Nyras pusese o vrajă abia sesizabilă de respingere a animalelor în jurul lor. Până și mizerabilii de țânțari se țineau la distanță.

Kinon se ținu în fața grupului cercetând terenul. Găsise câteva animale rătăcite dar acestea nu prezentau un pericol pentru aventurieri. Totul părea în ordine. Lunecă pe sub trunchiul putrezit, acoperit de frunze moarte și mirosii aerul Stătut. În stânga stufărișul bogat acoperea o mlaștină. Mirosul animalelor îl determină să arunce o privire. Sării ușor peste bălți evitând pericolele nisipurilor mișcătoare.

Ajungând la marginea mlaștinii se cățăără în primul arbore mai rezistent pentru a arunca o privire în jur. Stufăriș, plante ciudate, nuferi largi. Dedesubt simțea viața. Viața vibrând haotic îi inundă ființa. O clipă își permise să se bucure de prezența ei dar momentul trecu repede. Plecă capul și sări înapoi la drum.

Ar'Sakar se ghida după marcasele lăsate de Kinon și înaintă prin jungla devenită deasă. Cvazii păseau cu grijă.

Frica era o emoție stranie pentru ei, dar după cele întâmplate în ultimele zile se simțeau „scuturați”. Scuturați fiind termenul ce putea defini senzația care îi încerca. Scuturile masive le țineau în față, protecție mai mult mentală, împotriva unor eventuali inamici.

Dardanul păsea cu aceeași grijă, testând terenul cu puteri psionice. Luase mânușile oferite de Alkanor, îi înzeceau puterile fizice și mai posedau capacități interesante, inclusiv capacitatea de a proiecta lame de energie care tăiau mai ceva decât armele magice. Întorcând capul văzu sania-pământ mișcându-se greoi prin vegetația junglei. Viața îl trecuse prin multe încercări și lumi, văzuse de la demoni-lorzi la vrăjitori puternici.

Și totuși se simțea nevoit să-i admire pe aventurieri.

Trupa sa nu știuse la ce se înhămasse și aroganți, mândrii de forța lor înaintaseră fără să ia în considerare o verificare amănunțită a adversarului. Aventurierii înaintau pas cu pas cu toate că puterile le erau considerabile. Știa că Ossian putea să-i ardă întreaga ceată de cvazi c-o singură magie. Cu el era altceva, fiind antrenat în Avangardă, puterile psionice erau pe măsura magiei directe. Dar învățătorii îl antrenaseră pentru luptă directă și apărare psihică, el n-ar fi putut crea o sferă de foc nici dacă era amenințat cu moartea. Învățase să folosească trăsnetele create psionic dar nu putea să creeze apă sau pământ.

Răsuflă greu și continuă să taie drumul prin liane și foliajul dens.

O dată ce se lăsă noaptea așezară tabăra. Înaintaseră mult folosind cărările găsite de Kinon și drumul deschis cu ajutorul magiei de Ossian. Magie subtilă folosită ca să nu stârnească atenția celor de pe platou. La un moment dat găsiseră teren liber și folosiseră cu toții sania, lunecând la viteze mari. A doua zi, dacă continuau înaintarea în același pas ar fi ajuns la platou. Ar fi putut continua înaintarea și noaptea dar Ossian prefera să-și lase tovarășii să se odihnească și piticii să adune date în plus cu mașinăria.

Nyras făcea de pază împreună cu Ras. Cum

instalaseră minimul, toți dormeau pe sanie înghesuiți. În afară de cvazi, care-și croiseră culcușul lângă ei. Dardanul era cu ei, Ras nu credea că cineva îi va ataca. Zidul de forță îi apăra. Să fi fost și invizibili ar fi ajutat, gândi tieflindul, dar fusese convins de Alkanor că folosirea încă unei vrăji ar fi dus la nulificarea nondetecției.

Apariția lui Nyras îl făcu să tresară. Se părea că devenise aproape natural pentru elful alb să se contopească cu natura înconjurătoare. Camunflajul îl ajuta, însă dacă continua așa tieflingul hotărâ să pună câteva vârfuri de gheață în el.

— E liniște; șopti Nyras; doar Ras auzi elful alb ce folosea șoapta țintită, alt mic truc folositor.

— Druidule, avem scutul. Și vraja de îndepărtare.

— Ți-am spus Ras, nu sunt druid.

— Atunci ce naiba ești?

— Biomant sau natumant. Prefer biomant. Druizii sunt preoți, noi suntem contopirea cu natura.

Ras ridică arma:

— Prefer armele. Să vezi ce face frumusețea asta cu urșii și catabarii.

— Un urs de luptă te-ar rupe în bucăți imediat. Și arma cu flăcări ar fi mai indicată.

— Tunul cu lavă. Na, tunul cu lavă e păstrat Pentru vânatul mare. Are o amprentă enrgetică distinctă, s-ar vedea de la distanță. Și provoacă daune considerabile. Nu vânezi iepuri cu armament nuclear.

Mișcarea fulgerătoare a capului lui Nyras îl făcu pe tiefling să tacă ridicând automat arma. Secunde treceau în liniștea nopții.

— Alarmă falsă. Animal mic; rosti Nyras relaxându-și strânsoarea mâinii pe toiag.

— Nu fă asta Mă trec fiori de când v-ați dat seama că acele umflături de pe ikall sunt un fel de implanturi organice.

Elful alb privii în gol.

— N-am mai văzut așa ceva. Am auzit de astfel de lucruri. Da, am auzit, sunt rase care folosesc implanturi

organice pentru a-și controla servitorii. Am văzut unele folosite pe lumea mea. Dar acelea erau interne, de mici dimensiuni și mult mai fine, de obicei sunt folosite pentru a ajuta. Dar nu am văzut acest tip de lucrătură organică, e extrem de brutală. Nu este natural. Păcat că ikallul a murit și creșterile organice s-au descompus repede. Întâlnindu-i în viață aș putea studia organismul parazitar. Ros râse:

— Păi o să ai ocazia curând. În caz că nu ai auzit, sunt a naibii de mulți sus pe platou. Mă duc să-l trezesc pe Corrigan. E rândul lui de gardă. Tu ce faci?

— Dorm o singură oră. Apoi stau de pază toată noaptea. Ai anumite câștiguri când ești biomant.

— Corect; murmură teflingul; Stai să vezi ce câștig o să ai când o să fi somnoros în luptă.

Nyras nu mai auzi, atenția îi era în altă parte. Biomantul se retrase în junglă.

Așezându-se la rădăcina primului arbore, îl atinse, și se lăsă purtat de cea mai puternică forță din Univers - Forța Vieții. Intră în transă. Plantele erau sentiente în propriul lor fel de a fi. Se bucurau de prezența soarelui și se întristau la venirea nopții. În lumea lui de baștină, existau copaci înzestrați cu conștiință, arbori bătrâni care îi învățau pe biomanți căile lor și stăpânirea puterilor naturii. Atinse conștiința bursucului ce aproape dăduse peste tabăra aventurierilor. Ochii bursucului vedea diferit lumea și o simțeau la fel. Mintea simplă, animalică, simțea că aventurierii, creaturi mari, reprezentau pericol. De aceea îi ocolea.

Atenția distributivă a elfului alb îi permise acestuia să observe o a doua creatură, ceva asemănător cu o insectă uriașă cu zece picioare și apetit devorator. Insecta urmări bursucul iar mica creatură în loc să găsească scăparea prin fugă se trase lângă elful alb, apropiindu-se temătoare. Nyras întunecă mintea insectei trimițând-o departe, și-l încurajă puțin pe mamifer, bursucul veni și se așeză înaintea sa. Elful alb îl scărpină pe cap în timp ce bucuros de apropierea dintre ei, bursucul cu lăbuțele mici își tot freca urechile.

— Hei, parcă erai de pază!

Corrigan, mic și îndesat de statură, ca un urs în miniatură, se apropia călcând cu un pas apăsător. Biomantul, hotărându-se să-i arate ceva piticului, încolăcii picioarele acestuia cu liane împiedicându-l, alte liane amortizându-i căderea.

— Pst! îi făcu semn să tacă, piticul fiind gata să explodeze verbal de furie.

— Dacă Ossian te prinde făcând deastea te omoară! Corrigan îl prinse de umeri și-l apropie fața la câțiva centimetri de-a elfului alb.

— Scuze Corrigan! Dar te-am simțind venind. Eram în alertă. Oricum, m-am purtat ca un copil.

— Doar ai grijă. Ossian nu este ființa ce trece cu vederea astfel de lucruri când suntem în misiune; și piticul pleacă să controleze perimetrul mormăind.

Restul nopții trecu în liniște. Dimineața ridicară tabăra repede. Și la fel de repede se puseră la drum.

Kinon deschidea drumul ca și cu o zi înainte. Cuantă dardanului îl urma.

Pe măsură ce platoul devenea tot mai mare în fața ochilor cu atât drumul devenea mai anevoios. Și aventurierii mai precauți.

Prezența energiilor psionice se întărea. Ar'Sakar își gol mintea asigurându-se că puterea sa psionică nu atrăgea atenția.

În ariergardă, pe Nyrras îl apucă subit amețeala.

— Pericol; murmură el destul de tare încât Alkanar îl auzi.

— Ce este? vraja senzorială prindea deja formă în mâinile elfului întunecat.

— Nu folosi magia! îl avertiză biomantul abia ținându-se pe picioare. Vei atrage atenția. Cercetez eu!

Lăsa forța naturii să curgă în el. Văzu primejdia și pe Kinon întorcându-se la grup cu viteză.

— Un grup de ikalli ciudați! Drept în față. Și turme întregi de animale furioase vin din toate părțile!

— Furioase?

— Îmbătate de sânge. Până și ierbivorele par înebunite. Ceva le împinge. O forță puternică!

Ossian auzise tot prin intermediul comunicatorului:

— Cât de mare este pericolul?

Kinon tocmai trecuse pe lângă dardan transmițându-i prin limbajul semnelor să se tragă înapoi la sania-pământ. Răsuflând greu Nyras răspunse:

— Unele animale au zeci de tone. Altele sunt prădătoare înăscute care nu lucrează în ceată. Strânse sunt un pericol extrem. Trăiesc aici, sunt bine adaptate pentru lupta în junglă.

Obosit Kinon sări în sanie.

— Una mare vine după mine! Sunt și altele! Multe!

— Am auzit; liderul aventurierilor își păstra calmul. Alkanor, elful întunecat ajunsese la sanie; Creează-ne o zonă de luptă!

— Dă-mi un pic de timp.

Magul întunecat începu vraja legând forțele mistice ale elementeor. Fiecare cuvânt rostit concentra energii puternice ce stăteau gata să lovească. Vraja cerea timp și concentrare.

Animalul ce-l urmărea pe Kinon năvăli către ei rupând vegetația în fața sa. Cu șase picioare semănând cu un leu era de trei ori mai mare ca acesta și cu colți pe măsură. Totuși se dovedi un oponent ușor de răpus. Trei vârfuri de gheață și-o săgeată de foc loviră bestia dar elementul hotărâtor a fost lancea de energie lansată de Ossian ce-o despică în două.

— Dacă acesta este un exemplu atunci suntem în rahat; exclamă piticul cu arbaleta de foc.

Ras, examinând creatura moartă îi dădu dreptate, ultimul vârf de gheață îi penetrase creierul și totuși nu murise. Până la urmă murise, dar dacă veneau cu zecile urma să fie o luptă grea.

— Alk, grăbește-te. Ne prind la mijloc și suntem pierduți.

Magia izbucni într-o minge de foc, se înălță într-o parabolă strânsă și căzu. Explozia cutremură pământul,

focul arse totul creeând o zonă liberă. O bază pentru aventuriei cu câmp de tragere.

— Vin, din toate părțile! exclamă Nyras încă în transă.

Ossiran preluă controlul saniei împingând-o cu îndemânare în zona curățată, în timp ce piticii preluau armamentul greu. O dată ajunși cvazii săriră jos formând o linie de apărare. Dardanul se așează în partea dinspre platou amintindu-și de felul în care ceata sa fusese distrusă. Înainte să apuce să vorbească Ossian ridică o sferă de protecție în jurul saniei.

Primele creaturi, de mărimea câinilor, explodară în teren deschis. O haită întregă.

Ras îl împușcă pe primul, al doilea prinse săgeata de foc aruncată de Alkanor, alții trei trecură, doar ca să fie aruncați înapoi de bariera ridicată de Ossian. Alte animale apăruseră, alte zeci în spatele lor de la mici cât iepurii până la cele mari cât mamuții.

Două sfere de foc explodară acolo unde concentrațiile erau mai mari, incinerând valuri întregi de animale. Nyras adăugă forța sa: stoluri de insecte mici, carnivore, învelind atacatorii, decimându-i aproape instantaneu. Erau cu miile, magia naturii ajutându-l curgând ca un fluviu în sângele lui.

Ras aruncă o piatră de foc cât mai departe, creând încă o zonă arzândă. Ossian împrăștie o salbă de vârfuri magice ucigătoare în timp ce Alkanor creeă un cerc al morții în mijlocul unei hoarde de creaturi.

Câteva trecură găsindu-și moartea sub lamele cvazilor și forța psionică a dardanului. Alkanor folosi două baghete magice trimițând alte sfere de foc în jur. Corrigan, c-o lovitură iscusită de ciocan, sfărâmă o ființă ce semăna cu o gorilă iar cu a doua lovitură aruncă cât colo alt animal de pe un cvaz.

A doua salbă de proiectile magice alb-albastre transformă animalele în statui de gheață. Ar'Sakar tăie cu ușurință două animale în timp ce aruncă altul la zece metri în sus cu o simplă împingere telekinetică.

Ossian formă un câmp de energie întunecată în fața lor, animalele ce intrau în el pierdeau forța vitală repede și mureau înainte să apuce să iasă din el.

Trăsnete ieșiră din palmele elfului alb doborând adversarii ce trecuseră de restul apărătorilor.

Totul devenise haos. Aburii, fumul acoperind câmpul de luptă. Ras aruncase două bombe-gheață frigul încetinind atacatori în timp ce pe alții îi transforma în sloiuri de gheață.

Ossian acoperii întreaga zonă cu o vrajă de confuzie, creierele mici de animale pierzându-și direcția și multe dintre ele ajunseră să se omoare între ele. Nyrras se trase lângă Ossian.

— Văd ikalli ciudați venind. În curând vor ajunge să ne vadă. Cred că Ar'Sakar este cel mai potrivit să lovească înainte să apuce să ne vadă. Îl putem ajuta cu magia noastră. Pe el dușmanul deja îl cunoaște

— Trimite-l! răspunse războinicul-mag ocupat să arunce proiectilele magice în animalele ce păreau a nu se sfârșii.

Dardanul aruncă încă un animal în aer când biomantul fu lângă el explicându-i grăbit unde trebuia să lovească. Atingându-l biomantul îi transformă pielea într-o scoarță groasă de copac, dându-i în același timp viteza ghepardului. Țâșnind ca din arc dardanul trecu prin ceața ce-i înconjura, sărind înalt ca să evite câmpul mortal și încă o dată trecând peste capetele a două creaturi leonide. Se afundă în junglă simțind psionic ikallii. Zvârli alte două ființe ce-i barau calea, străpungând o altă cu lamele crescute pe mână.

Zării grupul înarmat de ikalli înaintând repede, vegetația încurcându-i punându-i în situația de-a înainta separat. Atacă cu toată furia. Intră în ei ca o furtună tăind și aruncându-i în toate direcțiile. Pala telekinetică împrăstie micuții ikalli ca pe niște păpuși. Prinse unul de gât și-l trase spre el străpungându-l cu lamele.

Sulițe aruncate de supraviețuitori îl atinseră dar noua piele de scoarță îl protejă. Aruncă în aer un stol de

mici ace de metal pe care îl împrăştie în jur cu ajutorul puterii la viteze fantastice.

Acele făcură masacru.

Prinse un ikall, îl trânti în altul şi căzu peste ei sfârtecându-i pe amândoi. Simţi pişcătura unei săgeţi dar îl prinse cu pumnul telekinetic pe arcaş şi-l rupse în două. Trimise încă o undă de şoc trântindu-i pe cei care îşi reveniseră. Împlântă vârfuri în doi călăuzindu-le telekinetic. Arme îl atinseră, împiedicate însă de armura scorţoasă. Trase sabia de la brâu şi-i tăie pe amândoi atacatorii.

Răsuflând greu se opri. Toţi ikalli erau morţi, inconştienşi sau incapacitaţi. Îi căută pe supravieţuitori şi-i ucise cu lama. Scană psionic zona, în caz că vreunul se ascunsese. Mulţumit că-i terminase pe toţi băgă sabia înapoi în teacă şi ştergându-şi mâinile de manta porni către sania de pământ.

Aburii formaseră o ceaţă compactă pe câmpul de luptă, sunete ciudate auzindu-se de peste tot, probabil animale în agonie. Despărţii ceaţa să vadă mai bine. Aventurierii erau tot acolo. Murdari, răniţi, obosiţi. Dar în viaţă. Nyraş aplecat peste trupul piticului cu barbă blondă, energii verzui curgând din el.

— I-ai omorât?

Alkanor formă o simplă vrajă şi vântul bătu cu putere dispersând ceaţa lăsând descoperit un adevărat carnagiu. Sute, dacă nu mii de animale zăceau moarte, rupte în bucăţi, distruse. Unele rămăseseră în viaţă dar erau pe moarte.

— Da, pe toţi; răspunse laconic dardanul.

Aventurierii ieşiseră relativ nevătămaţi. Cu toţii suferiseră răni uşoare ca urmare a atacurilor sau ca rezultat al propriei magii. Dar niciunul nu fusese incapacitat. Chiar şi piticul grav rănit îşi revenise sub influenţa vindecătoare a elfului alb. Cvazii folosiseră poţiunile de vindecare şi rănilor se închideau văzând cu ochii.

Alkanor trasă linii magice incluzându-i pe toţi într-un

câmp de invizibilitate. Cât timp rămâneau immobili erau invizibili. Le dădea astfel timp aventurierilor să-și refacă forțele.

Kinon, revenit la forma inițială, se sprijinea de sanie lângă Nyras. Biomantul se găsea șocat de ceea ce văzuse. Moartea atâtor animale nevinovate.

La sfârșit Ossian folosisese magie puternică, extrem de puternică și obositoare paralizându-i pe toți atacatorii dându-le timp aventurierilor să-i termine. Ce forță puternică se afla în spatele atacului de putuse influența mintea atâtor ființe ale naturii. Biomantii de frunte, venerabilii, aveau astfel de putere dar nici ei nu puteau susține atâtea minți pe perioade îndelungate. Iar ei nu ar fi împins la o asemenea distrugere a creațiilor naturii.

Alkanor inventaria pierderile în materie de echipament. Folosiseră o mare parte a artefactelor magice. Baghetele de foc își folosiseră o mare parte a încărcăturii. Pietre de foc, bombe de diferite feluri fuseseră consumate.

— Va trebui să evităm confruntarea restul zilei Ossian trăgea aceeași concluzie.

— Au fost animale, Oss. Doar animale. Ne-am consumat vrăjile pe animale; murmură elful întunecat

Cântărind sceptrul în mână uriașul negru mormăi:

— Consumul a fost intensificat de realitatea dimensiunii. Noroc că obiectele noastre anulează greutatea legării vrăjilor.

— Totuși...

— Da, avem nevoie să ne înșelăm puțin adversarul. Ia zi Alk, cumva într-o cutie de a ta este ochiul luat de la tehnomagi.

— L-am depozitat. Este în cutiile verzi de la spatele saniei.

— Poți să creezi o iluzie în jurul lui? Magul întunecat pricepu:

— Bineînțeles. Îmi va lua ceva timp ca să fie cu adevărat imposibil de deosebit de noi.

— Fă-o!

Alkanar scoase ochiul plutitor, obiectul prin care

magicienii tehnici își supravegheau slujitorii. Amestec de tehnologie și magie ochiul putea transmite imagini stăpânului său de la sute de kilometri. Putea lansa raze de foc dar nu rezista mult fiind foarte fragil. De aceea tehnomagii nu-l foloseau în primele linii.

De data asta aventurierii îl foloseau la altceva. Vrăjitorul întunecat construia o iluzie a grupului de aventurieri în jurul ochiului. Cu grijă, mânuind iluzia cu aceeași precizie și talent cu care pictorul mânuiește pensula, iluzia prinse viață.

Apoi făcu trucul.

Ochiul zburător părăsi câmpul de invizibilitate ducând iluzia. Alkanor reglase ochiul astfel încât să păstreze o viteză acceptabilă pentru o sanie de pământ. Crease până și mișcări în iluzie.

Ossian mișcă sceptrul, invizibilitatea strângându-se până în jurul saniei.

Și porniră. Cât timp nu foloseau magia, invizibilitatea rămânea, acoperindu-i. La adăpostul ei se apropiară de platou. Invizibilitatea le taxa puterile, Ossian înghițise deja două porțiuni de reînviore.

Kinon continuase explorarea sub forma animalelor locale. Găsise un drum, probabil folosit de vânătorii triburilor locale, o potecă șerpuitoare și îngustă pe care se mișcaseră repede. La un moment dat trecuseră pe lângă casele scunde ale unui sat de ikalli. Păstrând distanța și fiind invizibili trecuseră neobservați. Ei însă îi văzură pe ikalli mergând fără noimă parcă ar fi fost drogați. Nyras probă ușor satul și simți apăsarea psiionică înconjurându-i. Se retrase imediat de teamă a nu fi descoperit.

Cu chiu cu vai ajunseră la baza platoului și se opriră impresionați de mărimea lui, chiar și în lumina difuză a înserării. Acoperea întreg orizontul aruncând o umbră amenințătoare de parcă ar fi fost vie. Urmau să petreacă noaptea la baza platoului. Ossian regreta, dar n-ar fi riscat să găsească o cale de urcare pe noapte. Și voia să cerceteze terenul.

— Nyras, Kinon. Credeți că sunteți în stare de

recunoaștere?

— Da; răspunseră amândoi.

— Păstrați profilul ascuns dar vedeți ce găsiți de-a lungul peretelui. Vre-un drum ascuns, izvoare subterane.... Găsiți voi ceva. Ikalli de pe platou au ei o cale mai directă de a coborî. Acum voi trebuiți să găsiți una de urcat. Mergeți!

Kinon își schimbă forma în cercetaș și porni la stânga peretelui. Nyrras la dreapta. Biomantul mergea, paralel cu peretele ce se pierdea impunător în nori, acoperit în magia extrem de subtilă de respingere, folosind camunflajul ce devenise a doua natură la el atunci când se afla în mijlocul pădurii.. Lângă el bursucul, care nu-l părăsise ascunzându-se în bagajul lui, patrula voios căutând de mâncare. Prefera pădurile de nord dar și jungla înconjurătoare care îi vorbea în propriul ei fel. Atinse trunchiul. Călătorii de-a lungul crengilor, a legăturilor cu ceilalți arbori. Găsi o legătură cu plantele cățărătoare ce urcau pe pereții platoului.

Și i ceva mișcă. Undeva, adânc în conștiința arborilor, a plantelor legate de platou, era ceva.

Străin. Ca și biomantul. Dar totuși altceva.

Ceva puternic. Care se mișca. Care gândea.

Doar viteza îl salvă pe Nyrras. Pentru câteva secunde prinsese imagini ciudate provenind de la mintea masivă. Apoi era înapoi în corpul său. Tremurând de șocul mental. Mintea sa înregistrase imaginile dar îi lua toată puterea de concentrare să nu le piardă. Păstra și senzațiile, antrenamentul mental de biomant îl ajuta. Le stoca automat urmând să le extragă mai târziu. Deocamdată prioritar era să se calmeze și să se întoarcă la sanie. Tovarășii săi trebuiau avertizați. Simțea doar presiunea enormă a minții pe care o găsisese. O dată ce se liniștise puse bursucul în tașcă și transmise un mesaj scurt lui Ossian. Comunicatoarele foloseau o transmisie de energie magică ca și codul Morse, aproape indetectabilă dacă transmitea mesaje scurte, câteva cuvinte.

Transmisese: " Alertă maximă. Rechemare.

Primejdie."

Lăsase în urmă ideea de prudență și fugea prin jungla încâlcită cât de repede îl țineau picioarele. Ajuns la tabără fu cât pe ce să se lovească de cupola cristalină invizibilă. Noroc cu Alkanor care văzându-l, o coborâ lăsându-l să intre. Kinon era deja acolo, încă sub forma de cercetaș demonic.

Ceilalți ocupaseră poziții de apărare.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă imediat Ossian.

— Dă-mi o secundă. Am văzut ceva. Ceva de pe platou. Alkanar, ai magie telepatică? găfâii biomantul.

— O singură vrajă de legătură. Este folosibilă de o singură persoană.

— Ajunge. Să mă refac și ne legăm mințile. Cred că ce-am văzut are mare importanță. E legat de platou și ce se întâmplă acolo.

Așteptând Ossian înveli grupul cu o vrajă de protecție împotriva atacurilor de la distanță Corrigan folosi mașinăriile sale punând și el o barieră protectivă în jurul saniei. O ladă fusese deschisă și piticii montaseră un fel de lansator de harpoane. Arma lor contra creaturilor mari. Un singur harpon bine ținut doboră un dragon adult.

Magul întunecat așezase trepiedul cu brazier între el și biomant. Presăraseră praf albăstrui pe brazier și-i dădu foc. Curând fumul cenușiu se ridica. Dar în loc să se piardă, să se împrăștie, se aduna formând un nor compact. Rostind cuvintele tentacole de fum intrară în Alkanor și Nyras. Elful alb aduse înapoi imaginile. Împărtășindu-le cu Alkanor. Dură câteva momente.

Apoi ambii își reveniră.

Alkanor apucă hârtie și creion, desena parcă posedat. Ossian nu-l întrerupse. Știa de puterile magului. Desena atât de rapid încât arunca foaie după foaie. Negrul luă prima foaie arătând o mulțime de ikalli trăind într-un oraș enorm, după standarele lor. Doar că locuințele arătau diferit. Erau asemănătoare bordeielor. Luă altă foaie. Depicta creaturi cu origini evidentă de plante, mari de șase-șapte metri, cu brațe de lemn noduroase care păreau

că îndrumeze cete mari de ikalli. Următoarele foi arătau imagini de caverne cu spații ciudate, înalte, în care stăteau ikalli. Imagini cu ikalli împănați cu creșterile organice. Și imagini cu alte feluri de creaturi de origine fitogenă. Ultimul desen, neclar, arăta ceva enorm, asemănător cu un munte, tronând peste oraș care se asemana ce descrierea magului întunecat a gândurilor ikallului capturat.

Ossian le arată și celorlalți desenele:

— Împotriva cui luptăm? Întrebă Nyras ce stătea rezemat de sanie și mângâia capul bursucului.

— Împotriva cuiva sau ceva foarte puternic; mormăi Corrigan

— Nu știu! Impresia mea este că face parte din platou, din tot; murmură elful alb. Dacă urcăm pe platou, voi putea strânge alte informații.

— Dublura noastră iluzorie a fost distrusă; îi anunță Alkanor care-și revenise din transă.

— De cine? Întrebarea venea de la Ras

— O trupă de ikalli însoțiți de animale modificate cu creșteri organice. Au atacat în forță. Câteva sute.

— Oricum, probabil am fost văzut de forța străină; confesă Nyras. Știe că suntem în viață. Cel puțin știe de mine.

Ossian îl bătu pe spate.

— Dar nu știe cu cine se pune! Este timpul să afle. Să dormim, să fim odihniți. Să ne pregătim pentru ziua de mâine. Vom urca platoul și distrugem tot ce ar fi acolo.

24

— Să ne luăm premiul; Alkanar ridică bagheta întărind magia protectoare. Corrigan râse gutural:

— Ce crezi că ne vor oferi sălbaticii aceștia? Ce au să ne dea ca să înfruntăm puterea ce controlează zeci de mii?

— Vom vedea. Întotdeauna ne-am onorat contractul, o vom face și acum. Acum, să ne odihnim tovarăși; îi răspunse Ossian

Aventurierii se odihniră. Dimineața, cu puteri

proaspete, se pregătiră să înfrunte platoul și ce se afla pe el.

Se rezolvase și problema urcatului. Ossian își dădu seama că sania-pământ putea urca și un perete vertical de stâncă. Elementului de pământ prins în sanie nui păsa cât timp se afla în contact cu pământul și avea de unde să-și tragă puterea.

Nyras luă un copac transformând apoi lemnul într-un perete rezistent la pupa saniei, perete întărit cu magie de Alkanor. Odată echipamentul bine ancorat, sania își începu urcarea acoperită de invizibilitate. Cu toată gravitatea momentului existară destule situații comice în timpul urcușului. Mai ales când, alunecând printre hamuri, Corrigan fu cât pe ce să cadă. Alkanor formă o cupă de energie argintie care-l prinse și aduse înapoi la bord. Kinon râse atât de puternic încât își pierduse echilibru și doar reușind să se agațe cu membrele inferioare de frânghii scăpă.

Sania ajuse neobservată la marginea platoului. Deschise calea folosind forța brută, doborând arbori și rupând vegetația. Cvazii săriră jos asigurând perimetrul.

— Suntem pe teritoriul lui; murmură Nyras

— Ce spui? întrebă Ossian în timp ce pregătea magia care să le deschidă calea.

— Simt prezența. De dinainte. E covârșitoare Ossian! Și va ști că suntem aici dacă folosim magia activă.

— Trebuie să trecem cumva și vegetația este deasă. Poți să o faci să se dea la o parte și să ne deschidă drum?

— Pot să încerc. Dar va fi greu fără ca prezența să mă simtă.

— Acum nu mai contează; Ras scoase două bombe rotunde; Dacă nu, alegem calea mea. Și facem mult bummm!

Biomantul intră în junglă și se lăsă pătruns de energia naturii. Transa îl cuprinse imediat ce atinse copacii. Și i simți prezența!

Altcumva decât fusese la baza platoului. Aici era atotcuprinzătoare. Își întindea tentacolele psionice în toate

direcțiile. Curgea prin însăși natură. Văzu mușuroaie ciudate, organice scăpărând în energii în anumite puncte ale platoului, ca nodulii plantelor cățărătoare. Lunecă în direcția unuia și-l atinse cu forța biomantă.

Și ca un fulger înțelese. Văzu o parte din adevăr. Restul îl înțelesese. Panicat ieși din transă întrerupând conexiunea.

25

Deschizând ochii văzu două creaturi semănând cu meduzele dar de origine fitologică cu tentacole de plantă și guri mici pline de dinți ascuțiți. Creaturile lunecau împinse de tentacolele lor de-a lor.

Prima se lansă ca o săgeată către biomant.

Nyras reacționează instinctiv, mâinile devenind strălucitoare, lansând proiectile energetice în ambele ființe, ucigându-le pe loc.

Neașteptând alte atacuri din partea puterii care stăpânea platoul, Nyras se întoarse la grupul aventurierilor.

— Este mai rău decât mă așteptam; îi spuse lui Ossian care stătea pe podeaua saniei.

— La ce te referi?

— În spatele atacurilor de pe platou nu se află vre-un vrăjitor sau tirani locali. Nici măcar tehnomagi. E o forță pe platou. O putere care-și are originea în natură și funcționează ca un tot unitar. Am văzut așa ceva numai o dată înainte, și nu la nivelul acesta. Era o plantă care se extindea cu noduli, controlând extinderea. Și avea inteligență ridicată.

— Ne luptăm cu o plantă?

— Nu o plantă. Este simplist spus așa ceva. Puterea ce stă în spatele acestei creaturi este enormă. Entitatea este enormă și inteligentă. Am văzut noduli groși și înalți emanând putere, transformând animalele. Cred că este străină de lumea aceasta. Și sigur o entitate de puterea aceasta este din clasa puterii zeilor.

— Atunci de ce nu ne-a atacat? Alkanor simțea și el

energiile puternice ale platoului dar nu le putea defini

— Cred că nu și-a dat seama că putem prezenta un pericol pentru ea. Acum știe. Își va trimite trupele să ne căsăpească.

Corrigan lovi cu ciocanul în podeaua saniei:

— Să vină! Îi vom bătuci noi pe ei!

— Corrigan, nu fii așa de sigur. Nu cunoaștem limitele puterii creaturii. Și nici formele ei de manifestare. Ce știm noi este foarte puțin și din puținul pe care-l știm, știm că este de temut. Probabil vor fi cu miile și cu creații ciudate după ei. Puternice! Un zeu al plantelor poate crea multe.

Ossian rămase gânditor. Nu punea la îndoială ce văzuse Nyras, mai ales că Alkanor confirmase prima viziune. Dar cum să lupte cu mii de oșteni și cine știe ce creații? Văzuse arborii conștienți a elfilor luptând. N-avea chef să-i întâlnească, sau ceva ce-ar fi semănat cu ei.

— Nodulii aceștia controlează cumva semnalele entității? Nyras arată unul din desenele lui făcute cu o zi înainte.

— Așa se întâmplă cu planta pe care am văzut-o. Așa am impresia că este și cu entitatea; ridică umerii; Dar nu-mi cere să fiu sigur.

Ossian continuă să gândească privind fix pădurea. În depărtare, folosindu-și privirea magică, vizualiză o structură neclară, înaltă. Puterea psionică interfera cu puterile sale magice așa că renunță să întărească viziunea.

26

— Trebuie să terminăm repede treaba. Cu fiecare minut care trece entitatea devine mai puternică. O să-i distragem atenția în timp ce o echipă va lovi în inimă.

— Și cum vrei să-i distragi atenția?

— Atacând nodurile, distrugându-i structura. Dacă se întinde ca și plantele cățărătoare îi va atrage atenția. Alkanor va comanda echipa care va efectua diversiunea. Cvazii și Ar'Sakar rămân cu tine Alk. La fel și piticii. Corrigan ar fi nevoie de forța ta dar mai bine rămâi cu

Alkanor. Dezastrul trebuie să fie maxim. Restul vin cu mine. Kinon, găsește forma cea mai potrivită ca să poți căra cât mai multe. Ras, vei stoca bombe și fumigene. Nyrras fii pregătit să ne ghidezi spre centrul forței pe calea cea mai scurtă.

— Ai de gând să lupți cu entitatea doar cu jumătate de echipă tovarășe? îl întrerupse Corrigan.

— Da, amice. Am de gând să lovesc cât timp voi fi răniți extremitățile. Și s-o distrug. Dar voi, va fi nevoie să fiți distrugători!

Auzindu-l Alkanor izbucni în râs:

— La asta suntem buni. Nyrras, doar indică-mi calea către cel mai apropiat nodul.

Își împărțiră rapid sarcinile. Echipa lui Ossian, învăluită de magii de ascundere impenetrabile urma să înainteze cu ajutorul unui disc de transport. Restul continuau către cel mai apropiat nodul. Ca să-l distrugă.

Corrigan încărcă mortarele cu proiectile incendiare și mitralii. Urmau să distrugă suprafețe mari de teren cu o singură salvă. Arma cu foc fu încărcată, Alkanor scoase dintr-o ladă acoperită cu basoreliefuri un sceptru semănând cu un tub la unul din capete având cristale de diferite culori încastrate pe exterior.

Ar'Sakar îl luă, vrăjitorul elf întunecat îl învăță să folosească sceptrul arzător. Canalizând energie psionică sau magică sceptrul producea o gamă largă de efecte puternice. De la foc energetic intens la rază focalizată extrem de intensă care dezintegra orice în raza ei de acțiune.

Între timp Ossian dispăruse în junglă și veni timpul să pornească și ei.

Nu trecu nici jumătate de oră și drumul deveni impracticabil pentru barjă. Alkanor folosi incinerarea completă ca să deschidă calea. Și simți o ceață de ikalli apropiindu-se. Ikalli ciudați.

Thubarr lansă o bombă cu mitralii incendiare în direcția generală a lor. Și încă una simplă. Incendiară un fel de rădăcini ce se întindeau groase pe sol, pe care

biomantul le descrisese ca fiind parte a entității. Rămășițele cetii de ikalli ciudați îi ajunse din urmă, două sfere de foc au fost suficiente pentru ai incinera pe toți.

Alte bombe incendiare lansate la distanță stârniră incendii în junglă. La scurt timp deasupra pădurii se ridica un fum gros și înecăcios. Dardanul simți ceva în față, o forță puternică dar nedefinită. Fiind pe direcția nodurilor lansară o salvă de bombe incendiare și mitralii incandescente.

Barja devenise un agent al distrugerii aventurierii folosindu-se de aruncătoare de foc ca să incinereze toate elementele suspecte.

27

Ar'Sakar simți atacul înainte ca să fie atacați de adevăratele forțe ale dușmanului. Liane groase, comportându-se ca niște tentacole țâșniră de peste tot în jur încercând să rupă barja în bucăți. Scutul întărit a saniei de pământ rezistă, tentacolele vegetale izbucnind în flăcări. Alkanor tăie sursa, o vână cât un butoi, vraja dezintegrându-o complet.

Corrigan lansă o bombă incendiară, forța lui trimițând bomba la sute de metri unde incineră o zonă întinsă. Dardanul aruncă pietre de foc în zone de vegetație care-i părură suspecte. Boder folosea aruncătorul de flăcări ca să deschidă calea.

— Acolo! arată Alkanor o zonă deschisă; Îndreaptă-te întra-colo. Uite nodulii!

Următorul atac veni fulgerător, zeci de ființe ce probabil fuseseră ikalli la un moment dat, transformați de puterea entității, acum erau ca niște maimuțe cu prelungiri vegetale și tot felul de mutații ciudate. Unii se ciocniră de scut alții mișcându-se încet trecură de scut luptându-se corp la corp cu aventurierii. Purtau cuțite de os, sulite scurte și scui pătoare de țepi veninoși. Pielea le fusese acoperită de excrescențele organice formând armuri naturale.

Cvazii se găseau în elementul lor, demonstrând că

erau tot ce spusese dardanul. Luptau ca dementii tăind creaturile cu furie. Dardanul alături de ei, ucigând tot ce apărea în cale. Ceilalți ucideau și ei dar trebuiau să aibă grijă de alți atacatori ce mișunau prin junglă. Unii trecură de scut, o creatură prinzându-se de spatele lui Thubarr, împlântându-i cuțitul spin în gât.

Pumnalul spin injectă otravă puternică în corpul piticului înainte să fie aruncat de forța psionică a lui Ar'Sakar. Care folosi proiectilele telekinetice să-i arunce cât mai departe pe atacatori.

Până la urmă scăpară de ei dar plătiră. Thubarr murise sub acțiunea rapidă a veninului și unul dintre cvazi fusese ucis cu trei sulite împlântate în cap, coiful îi zburase în timpul bătăliei.

Barja, lăsând jungla în spate înainta precaut peste un covor de vegetația ca mușchii de copac. Corrigan încetinise, nu-i plăcea ce era dedesubt. Doar mușchiul ciudat și nimic atceva. Alkanor avusese puțin timp să cerceteze împrejurimile, încercase în van să-l țină în viață pe pitic. Degeaba, veninul lucrase repede. Acum elful întunecat se îngrija ca toți să se regenereze și să fie vindecați. Cu toții suferiseră în urma atacului.

Ar'Sakar își regenerase repede corpul și studia nodulii. Erau doi, ca niște umflături enorme ieșind peste mușchiul brun. Rădăcinile masive provenind, probabil, de la entitatea mamă se vedeau cu greutate și după cât erau de groase se gândea că mușchiul avea cel puțin un metru în înălțime. Alte chestii ciudate se ridicau în jurul nodurilor, brațe lungi, arbori cu forme noduroase și petale mari dar și prelungiri groase ce sclipeau amenințător. Estimă distanța până la noduri ca fiind de 8-10 kilometri. Biomantul spusese că entitatea păzea fiecare nodul dar ceea ce văzuseră nu prea era o apărare solidă. Fiind sigur că existau și alte mijloace de apărare își extinse percepția. Exista viață sub covorul de mușchi. Multe semne de viață. Și se apropiau de ei.

— Alkanor! Se îndreaptă lucruri spre noi! Pe sub covorul de mușchi!

Elful întunecat reacționează imediat și apucă toiagul lansând trei sfere de foc deodată. Folosise puterea toiagului, păstrând-o pe-a sa. Exploziile arseră covorul de mușchi creeând goluri impresionante.

Corrigan lăsa cârma barjei și îndesă două bombe în aruncător. Incendiere. Le lansă cu repeziciune. Bader sări la aruncătorul de flăcări și incendie totul în față.

— Ar'Sakar liniștește-i pe cvazi; ordonă Alkanor, în timp ce făcea o vrajă. Magia se lega cu greu, atât de aproape de noduli forța psionică se intensificase, dar Alkanor era un magician puternic și vraja prinse formă. Luând putere din incendii, trei elemente de foc prinseră formă și începuseră să ardă totul în jur. Forțară și mai mult. Luând putere din focurile deja existente, cu fiecare secundă ardeau o zonă tot mai mare dându-le aventurierilor timp să răsuflă .

Existau întradevăr printre atacatori creaturi ciudate, vegetale ce atacau cu colți și gheare dar care erau ușor incinerate de elementele focului. Corrigan adăugă două bombe cu mitralii devastând mușchiul pe zone întinse. Ar'Sakar îi liniștise pe cvazii care luară în primire armele. Alkanor întări bariera ce apăra barja și preluă cârma, îndreptând din nou vehicolul către țintă. Următorii kilometrii îi trecură arzând totul în cale ca o cometă. Alkanor mări dezastrul împrăștiind o duzină de proiectile arzânde.

Dar adversarul dispunea de mijloace nebănuite. Vene groase se ridicaseră și împrăștiară o pastă acidă acoperind elementele de foc. Stingându-le. Unul după altul. Ar'Sakar îndreptă sceptrul țintind gura veninoasă și se concentrează. Energie distructivă concentrată într-un singur bolt lovi tulpina groasă cât doi oameni pulverizând-o în zeci de bucăți. Alkanor distruse a doua tulpină trimitând o rafală de vârfuri înghețate.

Văzându-și apărările distruse entitatea pompă energie psionică în noduli ridicând creaturi și mai

puternice la luptă. Vegetația se strânse transformându-se în movile umblătoare de dimensiuni comparabile cu mamuții.

Prima se ridică formând brațe enorme de pământ și lemn. Se ridică cu un tremur a pământului, pe un trunchi ca de șarpe. Văzând-o Corrigan trase o bombă cu mitralii deasupra nodulilor ucigând o grămadă de slujitori ikalli transformați ce trebăluiau îngrijând nodulul. Care, apărât de o scoartă groasă nici nu simți atacul. Vrăjitorul întunecat creeă un nor incendiar între ei și creatură. Dar alte două creaturi se formau, ridicându-se din mușchi, în stânga și dreapta lor.

— Corrigan. Tunul cu lavă! strigă Alkanor eliberând puterea trăsnetelor, lovind una din monstrozitățile în formare.

Piticul, ajutat de-un cvaz montă repede tunul. Destul de repede încât să fie încărcat când prima monstrozitate se apropie destul de mult ca să strivească barja. Pulsul roșiatic, scuiat de tunul lavă, lovi în plin creatura și într-o clipire de ochi explozia de căldură și șoc o împrăștie în toate părțile.

Ar'Sakar canaliză energie psionică în sceptru eliberând-o sub forma sferei argintii ce impactă creatura formată în stânga. Lovită înainte de trăsnetele lui

29

Alkanor creatura se împrăștie când energia psionică explodează rupând toate legăturile ce-i mențineau forma.

Prima movilă umblătoare intrase în norul incendiar și fumea la toate încheieturile, brațul drept îi ardea dar continua să se apropie.

Ar'Sakar trimise alt bolt telekinetic, epuizat de prima salvă boltul său avu efect minim doar năucind monstrul. Elful întunecat trimise trei vârfuri argintii direct în creatură. Vârfurile înghețară porțiuni și explodară. Bucăți semnificative se prăbușiră căscând găuri în monstru. Încetinându-l

Flăcările se întindeau ajutate de forța lui Ar'Sakar,

cuprinseră în întregime zona. Creatura se zbatea dar fără șanse. Tunul cu lavă se reîncărcase. Și pulsul roșiatric distruse încă o creatură.

Restul aventurierilor din sania-pământ se descurcară și ei trăgând cu arbalete, scuipătoare de vârfuri magice, aruncând pietre de foc. În general transformând împrejurimile într-un infern în care nimic nu putu rămâne în viață.

Alkanor, obosit, cântări situația. Se descurcaseră bine dar folosiseră cea mai mare parte din resursele nonmagice de luptă. Și încă nu loviseră nodulii. Folosind privirea magică văzu forțele psionice retregându-se lângă noduli ca o armură, imposibil de penetrat cu energiile magice ce-i rămăseseră și nici cu tunul de lavă.

Pe moment aventurierii se aflau în siguranță. Distruseră apărătorii. Prin mușchiul chiar de la baza nodulilor mișunau încă destule semne de viață dar nesemnificative față de ce înfruntaseră până acum.

— Trebuie să distrugem nodulii înainte ca să-și revină; Ar'Sakar vedea același lucru cu puterile psionice

— Ai destulă putere? Corrigan așezase tunul de lavă pe un trepied bine prins de podeaua barjei și Bader încărcase mortarul.

— Nicio șansă. Există destulă putere ca să respingă atacurile mele; dordanul apucă arbaleta cu vârfuri de foc.

— Dacă ne apropiem există lansatorul; murmură Alkanor

— Ce? Harponul este destul pentru creaturi mari dar nu cred că poate distruge un întreg deal; Corrigan îl încurajă pe cvazul de la aruncătorul de flăcări bătându-l pe spate

— De fapt, poate!

Elful întunecat ordonă cvazilor să supravegheze mai departe mușchiul sub comanda lui Ar'Sakar, el căutând printre bagaje o ladă lunguiață. Atingând basoreliefurile potrivite, capacul se deschise lăsând să se vadă harponul gros cu vârf prelungit și corp ciudat. Corpul harponului cilindric era însemnat cu o serie de scobituri și rune. La

anumite intervale erau depresiuni în care erau încrustate cristale.

Ridicând harponul Alkanar folosi magia pentru a trezi puterile îmbibate în cristale.

— Păstram harponul pentru creaturile mari, le spuse el. Dar dacă barja ne duce destul de aproape această armă poate distruge nodulul.

— Poate? făcu neâncrezător Corrigan.

30

— Da, poate. Dar va trebui să fim aproape.

Ca răspuns piticul îndesat apucă cârma îndreptând prova către nodul.

31

IV

Nyras așezat pe micul dâmb ce domina peticul de mlaștină își aștepta următorii. Se despărțise de restul aventurierilor după ce-și dăduse seama că vraja de invizibilitate a lui Ossian nu-i ajuta pe aventurieri cât timp biomantul îi însoțea.

Entitatea comunicase cu el. Crease o legătură destul de rezistentă încât să-l urmărească prin intermediul ei. Fuseseră atacați de două ori de cete de ikalli. Numărul mic de atacatori și forța le asigurase victoria rapidă. Dar alte forțe, mult mai puternice se concentrau pe ei. Ossian nu dorise să-l lase pe elful alb singur înconjurat de dușmani în toate părțile dar nu avea altă alternativă.

Trebuiau să ajungă la centrul entității ca s-o poată distruge. Cu puterile intacte. Și așa Nyras se despărțise de grup tăind de-a dreptul depresiunea acoperită cu ierburi înalte. Ținta lui, poziția relativă unde urma să fi ajuns Alkanor.

Ajuns la cursul râului ce șerpuia pe fundul văii se opri. Simțise adversarii strângându-se pe râpa ce gătuia valea pe partea cealaltă. Puterea curgea în jurul lor. Apa râului era curată oferindu-i o sursă de energie în plus. Se uită mai bine scanând valea. Întreaga vale părea ferită de

influența entității. Curios era că nu simțea rădăcinile groase invadând pământul. Mlaștina se formase ca revărsare a râului și dușmanii aveau să aibă probleme cu traversarea ei. Și nu numai mlaștina răspundea chemării lui ci și creaturi miciute dar vorace se postau în apropierea malurilor, sub suprafață, gata să atace.

Simți o nouă formă de viață. Agresivă, puternică și ducând semne de inteligență în ea. Văzuse semne în ultima conexiune cu entitatea, pregătirea unui nou tip de războinic, o formă hibridă de viață între ikalli și forma vegetală. Un luptător hibrid care să conducă trupele de ikalli și să controleze creaturile vegetale. Încă nu-l văzuse dar îi percepea marea putere.

Ossian îi oferise ajutor, destul ca să țină piept unei mici armate. Și adversarul îi dădea destul timp ca să se pregătească. Sfera de putere se formă în fața lui, o masă cvasilichidă, vâscoasă. Tentacolele de putere se extinseră atingând apa râului, pământul solid, noroiul mlaștinii. Din toate extrăgea energie, putere.

Ikalli explodară de pe vârful râpei, pe care-o coborâră în viteză intrând în noroiul mlaștinii care-i încetini. Ființe vegetale și animale cu crescături organice îi urmară. Biomantul numără vre-o patruzeci după care se opri.

Urma să fie o luptă pe cinste!

Sfera de putere pe care tocmai o crease o trimise în mijlocul valului de atacatori. Explozia îi aruncă în toate direcțiile. Valul arzător ajuns la mlaștină

32

ridică vaporii fierbinți care se transformaseră într-o ceață ce-i acoperii vederea. Din fericire Nyrras nu avea nevoie să-i vadă.

Creaturile mlaștinii răspunseră cererii sale și atacară. Numărul mare de atacatori îi făcu să fie puțin folositori dar distrăgeau atenția de la vraja mai mare pe care o puse în fața lor. Intrară în furtuna electrică fiind aproape instantaneu eliminați de trăsnetele, fulgerele ce

bântuiau zona.

Alt atac izbucni în partea dreaptă, creaturi scoase din podurile organice, ființe create să ucidă. Semnând cu leii bătrâni, veneau în salturi lungi, unii fiind trași jos în mlaștină, cei mai mulți trecând.

Puterea sa explodă sub forma unor proiectile magice, proiectile ce explodau la contact fiecare lovind o creatură. Urmă o salvă de vârfuri înghețate ce răvășiră trupele dușmane. Dar atacurile sale erau picături într-un ocean.

Ființe asemănătoare și de mărimea copacilor se desprinseră de restul junglei și porniră la atac. Arbori vii, îmbibați cu energii psionice, urmați de armata de ikalli transformați purtând arcuri și sulite spin.

Sfera se reformase și se ridicase deasupra capului său strălucind ca și cum ar fi fost un glob de gheață. Eliberă un trăsnet în cel mai apropiat adversar Apoi altul. Și altul. Având timp așeză două figurine, date de Ossian, pe pământ și șoptii incantația. Ambele figurine începură să prindă viață, să se lărgească și să crească. Prima un oștean purtând spadă și scut părea turnat în bronz. A doua o entitate umanoidă de cristal roșu. Apărătorii se aruncară în luptă tăind în ființele controlate de zeu. Folosind energie magică elful alb ridică o cortină protectoare de trăsnete și doborâ arborele ce amenința să-l strivească pe oșteanul de bronz.

Lupta se întorsese, ikalli nu aveau nimic care să poată distruge aliații biomantului. Muriră cu duzinele. Până și copacii umblători căzură secerați. Armata se mișca dezordonat încercând să scape de trăsnete și războinicii aduși de Nyrras, care folosi fulguratorul să doboare un copac umblător.

Entitatea, creatura inteligentă, își construisese și creaturi puternice de când întâlnise ceata vrăjitorului. Tocmai ieșeau primele exemplare din coconi pe care le și trimisese în luptă. Rădăcini puternice le mișcau, mecanisme biologice complicate le asigurau forță de atac. Prinși de războinicul cristalin, spori acidici scuipați de-o asemenea creatură au început să-i mănânce armura.

Oșteanul cu sabie fu impactat de ceva semănând cu un rinocer dar cu trei cornuri în față de os puternic.

Biomantul arunca trăsnete în creaturi și creeă un nor de insecte zburătoare cu dinți ascuțiți, care roiră pe ținte lăsându-le schelet în câteva minute. Prea târziu pentru oștean care fu rupt în două de secera psionică folosită de păstorul armatei, o ființă asemănătoare arborilor umblători dar mult mai mobilă și capabilă să direcționeze energii psionice.

Nyras folosi biciul de foc ca să incendieze alt luptător vegetal, când fu lovit de sfera psionică. Armura magică ce-l proteja îl apăra dar simți în plin atacul. Aruncă o piatră de foc în direcția ikallilor și aduse o bestie fantomă de mărimea urșilor să atace creatura.

33

Simți energia interioară sfârșiindu-se, folosisse multă și rezervele se epuizau rapid. Formă suflul de ger înghețând două creaturi meduze mari. Și fu doborât de rinocerul ciudat. Fu aruncat la distanță dar era protejat de impactul fizic de scoarța groasă ce-i servea drept armură. Recuperându-se rapid scotoci după elipsoidul negru dat de Ossian.

Strângându-l în mână șopti cuvântul. Energia magică curse prin venele sale încărcându-l, revigorându-l.

Fără să se uite împrăstie praf negru șoptind repezit incantația. Creeă o zonă întunecoasă. La adăpostul întunericului se rostogoli cât mai departe de luptători. În aceeași timp formă imagini, duplicate ale sale care o luară la fugă în toate părțile.

O luă și el la fugă trimitând vârful spectrale în toate direcțiile prin negură. Sări peste cadavre și se feri de dușmanii buimăciți. Distruse unul dintre copacii umblători c-o lance de forță.

Părăsind negura plescăi prin mlaștină atent la ce făceau sclavii entităților.

Dar înainte să-și dea seama fu lovit de-o forță psionică imensă. Doi păstori îl așteptaseră răbdători și

acum îl legau împreună cu un cocon psionic cei extrăgea energiile.

Ripostă eliberând trăsnete în ambii. Unul fu rupt în bucăți de energia argintie ce urmăreai trăsnetul. N-apucă să trimită focul argintiu și-n celălalt. Fu prins de tentacolele vegetale ale copacului umblător. Și injectat cu venin.

Greșală! Biomantul era imun la veninuri și otrăvuri. Se prefăcu amețit canalizând energie într-o undă de șoc eliberându-se și trimitând toți dușmanii în aer, în afara păstorului care era protejat de propriul scut bioenergetic. Lovi cu plasa psionică ținându-l pe loc.

Elful alb se eliberă dar le dăduse timp creaturilor să se dezmeticească și să sară pe el. Le lovi cu un baraj de proiectile magice dar în zadar. Se buluciră la atac, bestia fantomă pe care o chemase iarăși căzu sub boltul psionic al păstorului. Încercă să lege altă vrajă dar o labă enormă îl lovi în cap amețindu-l. Și lovitura finală! Un „ciocan „ psionic direct în moalele capului. Cu o forță ce nu putea fi parată.

Biomantul căzu inconștient. Pentru el lupta se terminase.

Ji Ji Ji

Ossian se mișcă fantomatic de-a lungul peretelui.

Înaintând cu grijă trioul de aventurieri ajunsese la orașul, dacă se putea numi oraș, ce se întindea în centrul platoului. Magul-luptător știa că enorma movilă de vegetație ascundea înăuntru entitatea biologică considerată de ikalli zeu.

34

De-a lungul drumului întâlneai slabă opoziție. Cel mai probabil entitatea se concentra pe Alkanor și Nyras. Elful întunecat trimisese mesajul care confirma distrugerea primului nodul După aceea vibrațiile deveniseră haotice.

Kinon apărui pe clădirea scundă care le servea drept adăpost temporar. Ras considera că fusese parte a vechiului oraș, înainte ca entitatea să apară și să-i pună să construiască noul oraș. Forma actuală a lui Kinon era un

fel de maimuță pe care o văzură frecvent pe platou. Cu ajutorul ei se strecurase prin oraș căutând o cale să intre în movila vegetală.

Ossian aruncă o privire asupra orașului.

Ridicat în jurul movilei, casele scunde erau mai mult grajduri unde creaturile ce fuseseră ikalli stăteau ca animalele. Plante umblătoare ca niște monștri umblau printre ikalli ca un fel de gardieni.

Mai era un alt tip de creaturi dar acestora doar viziunea magică le detecta aura psionică, ce împărțeau ordine tuturor. Lui Ras această situație îi displicuse din primul moment.

— Ți-am găsit o cale; Kinon terminase schimbatul formei.

— Unde?

— Știi, cavernele desenate de Alkanor? Unele dintre ele comunică cu casele de la suprafață. Pentru ventilație cred. Am coborât în una și am trecut de gârziile lor. Urât de tot Au tot felul de coconi prin care extrag viața din ikallii sănătoși. Tot acolo produc creaturi cum n-am mai văzut. Și cresc în containere uriașe. Îți dai seama ce creaturi vor ieși din ele?

— Da, trebuie să-i lovim repede și cu forță. Crezi că ne putem strecura în interior?

— Hai Oss! Chiar crezi că nu ne vor simți? Chiar și sub vraja de invizibilitate?

— Mai avem o armă; Ossian puse figurina pe podea Ras începu să râdă încet:

— Ossian, știi cât costă o asemenea figurină? Să o folosim aici, unde nu știm dacă ne aduce ceva. E tembel!

— N-avem de ales. Diversiunea creată ne va ajuta să intrăm și să ajungem la partea centrală. De acolo putem declanșa dezastrul. Ras, pregătește-ți arsenalul. Atacăm imediat ce începe diversiunea; Kinon te rog du figurina într-un loc central. Dar nu mai mult de 500 metri. Altfel vraja nu funcționează.

Kinon încuvință și-și schimbă forma. Negrul se întoarce și alege o casetă:

— Ras, poți să detonezi o bombă magică de la distanță.

— Da, lasă o vrajă pe ea. Vraja se disipează și bomba explodează.

— Excelent. Lăsăm o bombă-virus aici când intrăm.

— O bombă-virus? Șefule, ne terminăm întreaga rezervă de arme strategice ca să doborâm o buruiiană.

— Ras!

35

Tieflingul ridică umerii. Și scoase cilindrul care era bomba cu virusi. Odată activată trebuia doar o țintă. Țintă pe care Kinon o așeza când puneă și figurina. Apăsă două depresiuni pe capacul cilindrului armând-o

O dată ce Kinon se întoarse Ossian își începu incantațiile ridicând bariere în jurul lor îmbrăcându-i în armură magică și protecții suplimentare. Și vraja de invizibilitate completă.

Se strecurară conduși de Kinon până în apropierea casei legată la caverne. Ossian murmură incantația dând drumul vrăjii figurinei. Bătăi de inimă și figurina cresc. Și cresc.... Și cresc... Până ce golemul de caer ajunse la aproape 20 m înălțime

Și se porni să distrugă. Cu o singură mișcare zdrobi ikalli și plante la nimereală. Oșteanul vegetal ce-i stătea în față fu rupt în două de furia golemului. Pumnul masiv sparse o casă în timp ce celălalt prinse o tulpină groasă și o rupse cu ușurință. Doborâ următorii atacatori și folosi un arbore umblător ca măciucă lovindu-i și zdrobindu-i. Parcă stârnise un cuib de viespi: ikalli, animale modificate, zeci de feluri diferite de viață vegetală ieșeau de peste tot ca să distrugă pericolul ivit pe neașteptate în mijlocul lor. Doar ca să fie zdrobiți de golemul ce nici măcar nu fusese oprit de energiile psionice aruncate în el. Smulse o altă tulpină și doborâ rânduri de sclavi ikalli.

Ossian le făcu semn și se strecurară în casă. Ikalli ce slujeau fugiseră să-și apere zeul și trecură fără probleme în caverne.

— Ras, bomba! Să le mai dăm încă ceva de gândit!

— Cred că acum pornește.

Întrădevăr cilindrul se deschise eliberând sute de licurici. Licurici extrem de speciali, emiteau un câmp magic în jurul lor care ardea orice atingea. Și dezintegra. Licuricii fură atrași la început de momeala de feromoni, lăsată de schimbătorul forme dar prinseră emanațiilor formelor de viață și se năpustiră după ele.

Înghițând energia vitală.

Distrugând tot ce întâlneau. Noua amenințare îi deruta complet pe locuitorii orașului. Vegetația luă foc, soldații cădeau la pământ consumați de micii atacatori. Entitatea judecă ciudat gândindu-se la protecția ei, concentrează păstorii pe golem după ce văzu că energiile psionice cu care-l ataca erau reflectate în jur, în proprii zeloți. Licuricii îi respingea din jurul ei cu o barieră până ce trupele ieșind din coconi se ocupau de ei.

În subteran trioul de aventurieri înaintase destul de mult prin caverne înainte de a fi descoperiți de un păstor. Ființa hibridă supraviețuise doar secunda necesară să dea alarma înainte ca fulgerul întunecat din sceptrul lui Ossian să-l dezintegreze. Ras aruncă două pietre de foc de-a lungul pasajelor întunecate pe lângă care treceau. Aruncă în fața meduzelor-soldat o bombă de înghețare.

Kinon luă formă de demon-luptător zdrobind și aruncând foc demonic în trupele zăpăcite pe care le întâlneau.

Ossian trimise o salbă de vârfuri magice în toate direcțiile fiecare explodând la impact. Cavernele suferiseră modificări, de parcă intraseră în

rădăcinile unui copac. Bio-energie și forțe psionice curgeau prin pereți, atacându-i sub forma unor luciuri sclipitoare. Magul atinse cu mâna peretele trimițând o vrajă de înghețare în toate direcțiile. Ras desfăcu capacele la două canistre, lăsând un fum gros să iasă.

Fumul împiedica detectarea formelor de viață. Și

aruncă o grenadă cu fragmentare într-o formațiune bulbucoasă plină de vene. Uși le barau calea, mai mult un fel de închideri organice, dar puterile dezlănțuite a lui Ossian le spulberau.

Ajunseră într-o cameră enormă în care zeci de hibrizi năvăliră pe ei. Unda de șoc concentrată ce izbucni din palmele lui Ossian îi trimise zburând. Ras tăie doi și Kinon împrăștie alții.

— Pe aici spre încăperea centrală! strigă schimbătorul de formă.

Ossian formă imagini multiple creeând confuzie în rândul apărătorilor. O luară la fugă de-a lungul coridorului ridicând un zid de metal în spatele lor. Tieflingul aruncă o bombă gheață în irisul ce bloca calea și Kinon trecu în plină viteză spărgând gheața. Ajunseră într-un coridor enorm plin de crescături organice și coconi enormi. Și de păstori venind spre ei ca o falangă distrugătoare.

Magul descătușă puterea toiagului său, formând un torent de foc ceresc, arzând întreg coridorul. Distrugând până și pereții.

— Să ne grăbim! le strigă celorlalți.

Simți o vibrație sălbatică, forțele psionice ce se adunau să-i distrugă deveniseră haotice și disperate. Alt nodul fusese cumva distrus.

Ajunseră într-o altă încăpere în centrul movilei, înaltă și largă, plină până în vârf de structuri asemănătoare nodurilor.

Reacția fu instantanee. Un fulger psionic de proporții colosale lovi în Ossian, a cărui întreagă energie magică întări bariera protectoare. Căzu în genunchi strângând elipsoidul întunecat ce-i reînsuflețea energia, permițându-i să reziste atacului.

Ras atinse ambele inele de pe mâna dreaptă. Urgent magia făcu o armură și un glob de respingere a energiei.

Dar atacul următor îl lovi pe Kinon, a cărui protecție magică rezistă câteva clipe apoi cedă și corpul schimbătorului de formă fu spulberat în mii de bucățele. Ossian privi neputincios pierzându-și prietenul.

Furia îi veni din centrul ființei, explodând într-o vrajă, un baraj de proiectile magice nova. O întreagă serie de noduli fură distruși, fiind parte a creierului entității, disturbările psionice fură enorme, revertebrându-se în întreaga entitate.

Alt baraj de proiectile nova cu putere imensă țâșni din el și altele explodară, simți entitatea urlând de durere. Câmpul psionic se prăbuși. Ossian făcu două lucruri deodată: activă baliza țintă și deschise ușa magică.

— Ras! urlă cât putu de tare.

Tieflingului nu trebui să-i spui de două ori. Sări, cap înainte, prin ușă. Urmărit de Ossian

37

Sai-nerul apăru deasupra movilei, fără câmp psionic putea efectua translocarea locală. Tunurile cu quass pulverizară părți ale entității cât timp cilindrul protejat de un câmp energetic fu lansat în inima movilei.

Secundele trecură ca anii. Entitatea își refăcea controlul devenind din ce în ce mai puternică. Dar motoarele sai-nerului se reîncărcară și asurul efectua translocarea.

Bomba supernova explodă, luând cu ea inima platoului.

Sai-nerul ateriză în același loc unde aterizase prima oară când veniseră pe lumea aceasta, lângă rămășițele taberei. Acolo unde Ossian se sprijinea de Ras luând câte o înghițitură din plosca cu revitalizator. Amândoi stând în mijlocul locului liber, departe de orice vegetație care ar fi putut sări la ei. Ros lăsase sacul de călătorie lângă el și sorbea la fel de nesățios o poțiune.

Văzând vasul aterizând Ras se ridică urmat de Ossian, amândoi clătinându-se epuizați de bătălia prin care trecuseră.

— Unde este Kinon? fu primul lucru pe care-l spuse asurul când intrară

— A murit; murmură Ras lăsându-se jos cu spatele pe peretele vasului.

— Ceilalți? vocea magului negru era la fel de stinsă

— Nava spune că Alkanor este în viață. Stins, dar semnalul e acolo. Locatarul saniei-pământ nu mai transmite și nici mașinăria aparținând lui Corrigan.

— Du-ne la locația elfului întunecat! Vasul se ridică și dispăru fulgerător.

Reapărând deasupra locului unde se afla locatorul magului elf întunecat. Ateriză.

Sania zăcea într-o rână, o gaură apreciabilă în centru, cutii și bucăți împrăstiate în toată zona. La adăpostul oferit de-o bucată, zăcea întins Alkanor cu Bader lângă el, îngrijindu-se de trupul războinicului Corrigan.

O dată ieșiți din navă Ar'Sakar apăru de după tulpinile rupte ținând arbaleta cu vârfuri de foc în mână. Dându-și seama cine sunt noii veniți lăsă țeava armei să coboare.

— Scuze. Am crezut că sunteți creaturi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă autoritar Ossian mergând direct la trupul lui Alkanar.

Ar'Sakar le explică cum distruseră primul nodul cu harponul și continuaseră la al doilea nodul. Chiar înainte de a ajunge la noduli, sub îndrumarea dardanului, interceptaseră păstorul vegetal și escorta lui ce cărau cu ei coconul organic în care fusese închis Nyrras. Ar'Sakar avusese o viziune. Apoi atacaseră nodulii.

Cu armele rămase, aproape fără muniție bătălia se dovedise încinsă, mai ales o dată cu apariția multor arbori oșteni și păstori. Sania fusese distrusă de-o movilă mișcătoare, Alkanor folosisse vrăjitorii devastatoare și câștigaseră dar elful întunecat, lovit de crengile puternice ale dușmanilor, căzuse și izbit de atacuri psionice intrase în comă.

Corrigan căzuse izbind păstorii cu ciocanul său distrugător. Măcelul în rândurile armatei vegetale fusese zdrobitor. Cvazii muriseră toți, îngropați sub

până la sfârșit, măcelărindu-și atacatorii fără milă. Căzuseră doar datorită numărului.

Ordonându-i asurului să zboare deasupra platoului distrugând orice semn de noduli sau alte structuri vegetale rămase Ossian administră îngrijire magică elfului întunecat. În timp ce Ras lua măsuri de precauție și-l îmbărbăta pe Bader. Așeză un totem de reînviere și scut care forma un dom de protecție.

— Are nevoie de ajutor specializat; spuse Ossian după ce-l înconjură pe Alkanor cu o aură de stază. Trebuie să-l ducem la Kyr imediat. Și nu cred că Nyras este mai bine.

Ras verificase coconul organic și nu știa ce să facă. Ar'Sakar era sigur că biomantul se afla încă în viață dar nu știa cum să-l taie și să-l scoată din el. Dar nici nu-l putea lăsa înăuntru. Lamele pumnalelor fulgerară despicând carapacea organică. Nyras zăcea prins într-o serie de chestii organice care îi intrau prin piele. Fără să mai stea pe gânduri, speriat de faptul că tovarășul lor ar fi injectat cu cine știe ce otrăvuri ucigătoare, tiefingul îl smulse cu forța punându-l la pământ

— Ceva este în neregulă cu el.

Ar'Sakar își folosea puterile să-i vadă câmpul bioenergetic. Instinctiv Ras se mișcă fulgerător cu aruncătorul de vârfuri ținând o umbră micuță ce sărise de după niște rămășițe. Se opri la timp, umbra se dovedi a fi bursucul ce-l urmărea pe Nyras peste tot. Fugind pe picioarele scurte, bursucul se duse lângă corpul elfului alb.

Nimeni nu-l opri. Apoi o lumină ciudată luă formă în jurul bursucului, o lumină verde strălucitoare ce sări în corpul biomantului. Ossian îl opri pe Ar'Sakar să distrugă animalul.

Ceva se întâmpla. Corpul biomantului tresări necontrolat. Deschise ochi. Tuși și începu să se zvârcolească, tovarășii fiind nevoiți să-l țină nemișcat. O substanță vâscoasă începu să-i iasă prin urechi, nas și gură. Apoi păru să se trezească și îi privii. Ochii deveniră orbi de lumină, câmpul bioenergetic devenind orbitor. Ossian îi făcu semn discret lui Ras. Să fie gata să-l termine

pe Nyras dacă se dovedea că entitatea îl infectase.

— Am câștigat? răgușit Nyras reușea să pronunțe cu greu cuvintele.

— Entitatea a fost distrusă; răspunse Ras. Dar cu tine ce s-a întâmplat?

— Am fost capturat. Pus în ceva la păstrare. Cred că zeul urma să mă studieze și să mă transforme într-un sclav de-al său.

— Și? Ossian strânsese destulă energie ca să-l distrugă cu un singur bolt. Biomantul zâmbii șters

— Ar fi reușit dacă nu mi-aș fi tranferat o părticică de putere în prietenul meu mustăcios; mângâie pe cap bursucul; Apărarea mea a luptat împotriva intruziunilor și a substanțelor pompate în mine dar fără scânteia din el nu mi-aș fi revenit la conștiință.

Sai-nerul reapăru deasupra lor. Asurul distrusese rămășițele vegetale. Nyras urma să intre din nou în transă. Îi va lua câteva zile ca să-și curețe sistemul. De aceea Ossian hotărâ să plece cu Alkanor, Bader, Ar'Sakar și Nyras, la Kyr. Să-l dea pe elful întunecat pe mâna doctorilor. Urma să strângă câțiva prieteni și să se

39

reîntoarcă. Ras rămânea în această lume protejând rămășițele barjei și să negocieze cu conducătorii ikalli și vettoni. Urmau să plătească de nu puteau să ducă. Tocmai îi costaseră viața unor tovarăși.

Asta gândea Ras privind sai-nerul dispărând în străfulgerarea luminoasă a saltului interdimensional.

40

VĂNATORII DE ZEI

(vol. III)

Alkanor privi întinderea întunecată și fu cuprins de-un fior rece ce-i trecu prin șira spinării. Era din nou aici.

În Abys. Un loc pe care sperase să nu-l vadă în curând. Dar existau lucruri peste care nu se putea trece. Și cel mai important era cuvântul său. Onoarea sa era în joc.

Strânse pelerina vrăjită protejându-se de forțele negative și coborâ cărarea tăiată în stâncă care ducea la Kaset – Orașul Pustiului. Nu-i înștiințase pe camarazii săi de plecarea sa în Abys, era problema lui personală și avea să și-o rezolve singur.

Creaturi ciudate se strecurau prin întunecime urmărind noul venit în planul lor de existență. Dar aura de putere îi ținea la distanță, nu supraviețuiseră atât de mult în Abys fără să-și fi dezvoltat simțul pericolului.

Dar o pereche de ochi roșii îl urmăreau cu interes judecându-i forța. Vânătorul de recompense se mișcă ca o umbră în urma magului întunecat. Pregătindu-se să lovească. Recompensa pusă pe capul lui Alkanor de Ta-Sratki era substanțială și avea de gând s-o colecteze.